

«Από τη στάχτη
θα αναγεννηθεί
το Κ.Κ.Ε.»

N. Ζαχαριάδης



ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί
ενωθείτε!



Όργανο της Κ.Ε. της Οργάνωσης για την Ανασυγκρότηση του Κ.Κ.Ε.

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΒΕΡΑΝΖΕΡΟΥ 55 ΤΗΛ. 5241058 ΧΡΟΝΟΣ ΤΡΙΤΟΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 26 ΙΟΥΝΗ 1987 ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 45 ΔΡΧ. 30

ΛΗΣΤΕΣ ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠΟ ΤΙΣ ΣΥΝΤΑΞΕΙΣ, ΤΗΝ ΥΓΕΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΕΠΙΔΟΜΑΤΑ

Σε χτύπημα των καταχτημένων δικαιωμάτων των εργαζόμενων, είναι έτοιμη να περάσει η Κυβέρνηση, προκειμένου να καλύψει τα τεράστια ελλείμματα του ΙΚΑ και των άλλων ασφαλιστικών οργανισμών.

Καθημερινά δημοσιεύονται «πληροφορίες» στον τύπο για διάφορα μέτρα όπως: αύξηση στην εισφορά των εργαζόμενων, αύξηση στο όριο ηλικίας για συνταξιοδότηση, κατάργηση των βαρειών και ανθυγιεινών επαγγελμάτων, αύξηση του ποσοστού στα φάρμακα, δυσμενέστερες προϋποθέσεις για αναπηρικές συντάξεις, για επιδόματα ασθενείας κ.λπ. Και ενώ όλες αυτές οι «πληροφορίες» γεμίζουν με ανησυχία και αγανάκτηση τους εργαζόμενους, κομμάτι επίσημη ανακοίνωση δεν γίνεται, πέρα από την δήλωση του κυβερνητικού εκπροσώπου, μετά την πρόσφατη σύσκεψη στο Καστρί, ότι: «Η κυβέρνηση θα εξασφαλίσει την λειτουργία των ταμείων και την εκπλήρωση των υποχρεώσεων τους απέναντι στους εργαζόμενους».

Δηλαδή, πως η κυβέρνηση είναι αποφασισμένη να εφαρμόσει τα μέτρα ενάντια στους εργαζόμενους.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΡΙΣΗ ΤΟΥ ΙΚΑ

Για κάθε εργατικό μεροκάματο, το ΙΚΑ παίρνει το 33,60%. Από αυτό το 12,45% από τον εργαζόμενο και το 21,15% από τον εργοδότη. Αυτά τα παίρνει το κράτος. Και αν υπάρχουν προβλήματα με το ποσό, στο που πρέπει να δίνει η εργοδοσία, δεν υπάρχει κανένα πρόβλημα με το ποσοστό των εργαζόμενων. Γιατί αυτό κρατείται υποχρεωτικά από τον εργοδότη. Το κράτος της αστικής τάξης, έχει πάρει καλά τα μέτρα του γιαντού.

Έτσι λοιπόν είναι το λιγότερο προκλήση να αναζητείται ο υπαίτιος της κρίσης του ΙΚΑ σ' αυτόν

που είναι ο πιο καλοπληρωτής της επίσημης ληστείας που λέγεται ΙΚΑ. Και γράφουμε ληστεία γιατί ο κάθε εργαζόμενος είναι υποχρεωμένος να βγάξει από την δουλειά του ολόκληρο το 33,60% και να παίρνει με την μορφή της λεγόμενης κοινωνικής ασφάλειας, νιχούλα.

Να παίρνει τις συντάξεις πεινάει και να ζει με τον βραγμό μήπως αρρωστήσει και πέσει «στα χέρια του ΙΚΑ».

Να είναι υποχρεωμένος να ανέχεται τους εξευτελισμούς στις διάφορες «ανακριτικές» επιτροπές για να πάρει δύο μέρες άδεια ή να βγει σε σύνταξη αναπηρίας, τσάκισμένους στην ασυγχρόνιστη βιομηχανία

από την απληστία και τον πτωχοδικτισμό του καπιταλιστικού κέρδους.

Είναι πρόκληση για την εργατική τάξη, να αναζητείται σ' αυτήν και στους αγώνες της για καλύτερες συντάξεις και καλύτερες συνθήκες ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης η αιτία της κρίσης του ΙΚΑ, όταν μόνο αυτή η τάξη δουλεύει το 1/3 περίπου παραπάνω κάθε μέρα για το ΙΚΑ και δεν παίρνει ούτε τους τόκους απ' αυτά που της κρατάνε.

Είναι χαρακτηριστικό το πιο πάνω παράδειγμα:

Από έναν εργαζόμενο με μέσο μεροκάματο 2.000 δρχ., το ΙΚΑ παίρνει την ημέρα 2.000 X 33% = 660 δρχ., ή 16.500 δρχ. τον μήνα. Τον χρόνο 16.500 X 12 = 230.000 δρχ. Στα 35 χρόνια δουλειάς 230.000 X 35 = 8.000.000 δρχ. Με σημερινές τιμές.

Αν υποθέσουμε πως ο εργαζόμενος συνταξιοδοτείται για 10 χρόνια, από το 65ο έτος μέχρι το 75ο έτος τότε θα πάρει με μέση σύνταξη του ΙΚΑ 30.000 δρχ., γύρω στα 4.000.000 δρχ. (30.000 X 14 X 10). Το μισό δηλαδή του κεφαλαίου χωρίς τους τόκους που ανέρχονται σε ένα μεγάλο ποσό.

Με δίκους με ρ πρόχειρους αλλά τους μεγαλύτερους λογαριασμούς

ας υπολογίσουμε πως κάθε εργαζόμενος «στοιχίζει» στο ΙΚΑ για ιατροφαρμακευτική περίθαλψη 5.000 δρχ. τον μήνα κατά μέσο όρο ή 60.000 δρχ. τον χρόνο δηλαδή γύρω στα 2.000.000 δρχ.

Πάλι δηλαδή με τους μεγαλύτερους δυνατούς υπολογισμούς, από κάθε εργαζόμενο το ΙΚΑ κερδίζει μερικά εκατομμύρια. Γιατί λοιπόν υπάρχουν αυτά τα τεράστια ελλείμματα;

Ο βασικός λόγος γι' αυτό είναι η πολιτική του κράτους που όλα αυτά τα χρόνια λήστευε τα ταμεία του ΙΚΑ, σε βάρος του εργαζόμενου ασφαλισμένου. Είναι αυτό που παραδέχτηκε ανοιχτά ο υπουργός Μαγκάκης λέγοντας για τις αιτίες της κρίσης του ΙΚΑ: «Το μεγάλο αμάρτημα του ελληνικού δημοσίου που δανειοδοτείται από την ασφαλιστική αποταμίευση του Έλληνα ασφαλισμένου (επιβάλλοντας στα ταμεία να καταθέτουν υποχρεωτικά τα αποθέματά τους με μικρό τόκο, χωρίς να έχουν δικαίωμα ανάληψης και χρησιμοποίησης των κεφαλαίων τους, τα οποία στην συνέχεια διοχετεύει υπό μορφή πιστώσεων με μεγαλύτερους τόκους στη βιομηχανία), διαμόρφωσαν σήμερα ένα σύστημα σε κρίση. Κρίση που γίνεται φανερή από το οικονομικό πρό-

βλημα που αντιμετωπίζουν τα ταμεία και από την δυσχέρεια να ανταποκριθούν σε εύλογα αιτήματα των εργαζόμενων. Τα αποθεματικά των ταμείων εξαντλήθηκαν» (ΝΕΑ, 18 Ιούνη).

Έτσι λοιπόν το ΙΚΑ, από οργανισμό κοινωνικής ασφάλισης των εργαζόμενων μετατράπηκε σε μια νέα εφορία που μάζευε τα λεφτά των εργαζόμενων στα κρατικά ταμεία. Αυτός είναι και ο λόγος της χαμηλής βαθμίδας παροχής ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης. Γιατί με τέτοιο ύψος κρατήσεων, το ΙΚΑ είχε τεράστιους πόρους για να παρέχει μια πραγματικά υψηλή περίθαλψη.

Μια δεύτερη αιτία της κρίσης είναι η ασυδοσία του μεγάλου κεφαλαίου. Το οποίο όχι μόνο δεν πλήρωνε τις εργοδοτικές εισφορές, αλλά παρακρατούσε και τις εισφορές των εργαζόμενων. Και εδώ όμως κυριαρχικό ρόλο έπαιξε η πολιτική του κράτους, με αποτέλεσμα σήμερα, οι μεγαλύτεροι οφειλέτες στο ΙΚΑ να είναι οι κρατικές επιχειρήσεις. Για παράδειγμα ο ΟΑΣ (Οργανισμός Αστικών Συγκοινωνιών) χρωστάει στο ΙΚΑ 4,5 δις δρχ., τα κρατικά ναυπηγεία Σκαρμαγκά 2,3 δις δρχ. και τα κρατικά ναυπηγεία της Ελευσίνας 1,9 δις δρχ.

ΝΑ ΜΗΝ ΠΕΡΑΣΕΙ Η ΕΠΙΘΕΣΗ

Μπροστά σ' αυτή την κατάσταση, η κυβέρνηση παρά τις αντιδράσεις του υπουργού Υγείας και Πρόνοιας Μαγκάκη, αντιδράσεις που βγήκαν ανοιχτά στον τύπο με την κόντρα που έκανε με τον Σημίτη και τον Σολωμό, φαίνεται αποφασισμένη να ακολουθήσει την «εύκολη» οδό. Να κόψει αρκετές από τις «παροχές» του ΙΚΑ. Αλλά και ακόμα να περάσει μόνον ληστεία στους εργαζόμενους, ανεβάζοντας τις εισφορές τους.

Κάτι τέτοιο δεν πρέπει να περάσει. Οι εργαζόμενοι από κατηγοροί, βρίσκονται κατηγορούμενοι. Αντί να απαιτήσουν καλύτερες παροχές από τα χρήματα που τους κλέβουν, βρίσκονται μπροστά σε απόπειρα νέας ληστείας.

Πρέπει να απαιτήσουν τα πλήρη δικαιώματά τους, να αγωνιστούν για καλύτερες συντάξεις, για ανθρώπινη ιατροφαρμακευτική περίθαλψη.

Το αν τα ταμεία του ΙΚΑ είναι άδεια, γιατί το υπεύθυνο είναι το κράτος που τα άδειασε. Αυτό πρέπει και να πληρώσει.

Ο ΣΩΒΙΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΑΣΤΙΚΗΣ ΤΑΞΗΣ ΚΑΤΑΠΑΤΕΙ ΚΑΘΕ ΑΘΛΗΤΙΚΟ ΠΝΕΥΜΑ

Μέσα από το πλήθος που πανηγυρίζει έξω από την κατάκτηση του Κυπέλλου Ευρώπης, στο μπάσκετ, ένας νεαρός ξεχωρίζει, καταβάζει την Τούρκικη σημαία και την καταστρέφει. Αυτή ήταν μια από τις ακραίες εκδηλώσεις σωβινισμού, που σύσσωμη η αστική τάξη προσπάθησε να περάσει στον λαό μας με αφορμή την νίκη στο μπάσκετ.

Όλα τα κόμματα και οι αστοί πολιτικοί με τις δηλώσεις τους προσπάθησαν να ανακαλύψουν τι κρύβεται πίσω απ' αυτή την αθλητική νίκη. Και όλοι ανακάλυψαν το μεγαλείο της ουλής, που όταν είναι ενωμένη μεγαλουργεί! Κανείς απ' αυτούς δεν είδε τους αγώνες του μπάσκετ σαν ένα αθλητικό γεγονός, δεν καταχτήθηκε της πρώτης θέσης σαν μια αθλητική κατάκτηση. Και δεν προσπάθησε να διαπαιδαγωγήσει τον λαό μας στο πνεύμα των πραγματικών ιδανικών της ευγενούς αμίλλας και του πολιτισμού.

Και αυτό γιατί πραγματικός αθλητισμός κάτω από την κυριαρχία της αστικής τάξης και του ιμπεριαλισμού δεν μπορεί να υπάρχει, παρά μόνο σε σπέρματα, όπως γράφουμε στο προηγούμενο φύλλο της εφημερίδας μας.

Αυτό που υπάρχει είναι εκμετάλλευση κάθε αθλητικής επίδοσης για την προώθηση των γενικότερων σχεδίων της κυρίαρχης αστικής κλίμακας κάθε χώρας. Γι' αυτό μαζεύτηκαν όλοι τους στο γήπεδο στον «τελικό» από τον Παπανδρέου και τον Σαρτζετάκη, μέχρι τον Μητσοτάκη και τον Βαλυράκη. Το αν έλλειπε ο Φλωράκης δεν είχε να κάνει με την διαφορετική του θέση στην σωβινιστική συγχορδία, πράγμα άλλωστε που αποδείχτηκε από τις δηλώσεις του, αλλά με τον συγκεκριμένο αντίπαλο που η «μοίρα» έφερε αντιμέτωπο της Εθνικής στον τελικό. Δύσκολα θα μπορούσε να κρύψει τον ενθουσιασμό του, στις καλαθιές των Ρώσων και να μην αναφωνεί κάθε τόσο και λιγάκι... «γκόλ!».

Όλοι αυτοί προσπάθησαν να δηλητηριάσουν τον λαό και την νεολαία, να τους βγάλουν στον δρόμο να ουρλιάζουν σε μια υστερία «εθνικής έξαρσης». Μα πιο πολύ να φτιάξουν το μπάσκετ σαν πρότυπο κοινωνικής πρακτικής. «Μεγαλοουργούμε ενομήνιο!» Αυτό ήταν το «ηθικό δίδαγμα» που προσπάθησαν να περάσουν στον λαό.

Ενομήνιο σαν μεγάλο έθνος, να δεχθούμε την πολιτική της πεινας που όλους περίεργα ρημάζει μόνο τον εργαζόμενο λαό!

Ενομήνιο σαν μεγάλο έθνος, να πάρουμε πίσω την «Πόλη» και να δικαιώσουμε τα «περσμένα της φυλής» που όλους περίεργα ταυτίζονται με τα συμφέροντα των νέων Τσάρων του Κρεμλίνου!

Όμως πατέ με τέτοια «ενότητα» ο λαός μας δεν πήγε μπροστά. Αντίθετα σ' όλους τους αγώνες του για το ψωμί και την ανεξαρτησία βρήκε αντιμέτωπους αυτούς που σήμερα καταδημαγωγούν για την νίκη της Ε-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛ. 4

ΟΕΥΝΟΝΤΑΙ ΟΙ ΑΝΤΙΘΕΣΕΙΣ ΚΑΙ Η ΑΠΟΣΥΝΘΕΣΗ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗΣ

Ο Παπανδρέου στήνει τον κομματικό μηχανισμό ενάντια στη «δεξιά στροφή»

Βδομάδα παρατήσεων και έντασης της εσωκομματικής, καλύτερα ενδο-κυβερνητικής πάλης, χαρακτηρίστηκε η προηγούμενη βδομάδα. Βασικό της χαρακτηριστικό, η παραίτηση του υπουργού Εθνικής Οικονομίας Γεωργιάδη, που ακολούθησε την παραίτηση του γραμματέα του υπουργείου Εσωτερικών Σακελλάρη. Από την άλλη πλευρά η όξυνση της κόντρας Γεννηματά - Χαραλαμποπούλου για τον διορισμό του Νομάρχη Μεσοσηνίας Πετροπουλάκη είχε σαν αποτέλεσμα την παραίτηση 9 μελών της «Γεννηματικής» Ν.Ε. του ΠΑΣΟΚ στην Καλαμάτα. Ακόμα η όξυνση της α-

Σ' αυτή τη φάση ο Παπανδρέου δίνει προτεραιότητα στην «αναγέννηση» του ΠΑΣΟΚ. Στην κυριαρχία δηλαδή της φράξιάς του (Λαλιώτης - Γεννηματάς) μέσα στο ΠΑΣΟΚ. Ταυτόχρονα, προσπαθεί κάνοντας παραχωρήσεις στην ομάδα Αλεβρά - Λιβάνη, να χτυπήσει την ομάδα Σημίτη - Γεωργιάδη - Παπαντωνίου, φορτώνοντας τους το άνοιγμα στην ιδιωτική πρωτοβουλία και την αντιλαϊκή πολιτική.

Έτσι λοιπόν η ομάδα Λιβάνη κυριαρχεί στους διορισμούς των «περιφερειαρχών» και των νομαρχών, με αποτέλεσμα την παραίτηση του «κομματικού» —μέλους της Κ.Ε. του ΠΑΣΟΚ, γ του υπουργείου Εσωτερικών Σακελλάρη, ο οποίος όμως σαν... επιβράβευση της «συνεπούς» στάσης του, διορίζεται σαν γραμματέας στο υπουργείο Εθνικής Οικονομίας.

Και ο προστατευόμενος του Αλεβρά, Πέτσος αφήνεται ελεύθερος

να διορίσει απ' ίδιανους τύπους του δικού του περιβάλλοντος στις διοικήσεις των προβληματικών επιχειρήσεων.

Έτσι λοιπόν, η ομάδα Λιβάνη, με τον άνθρωπό της Λαζαρίδη Γ.Γ. του Ε. Ο. Τ., ετοιμάζει το έδαφος για το φαγάκι του Γεωργιάδη, που έκανε το... λάθος να πιστέψει στα «λόγια του Νταβός» και να προσηθήσει μια μεγάλη επένδυση, το ξενοδοχείο ΣΕΡΑΤΟΝ.

Το χτύπημα του Γεωργιάδη, ετοιμάζει το χτύπημα Σημίτη, πράγμα που άργισε με την κόντρα με το Μαγκάκη για το μέλλον των ασφαλιστικών ταμείων.

Η τελευταία σύσκεψη στο Καστρί γιαυτό το ζήτημα, άφησε ακάλυπτο τον εκφραστή της «σκληρής» γραμμής Σημίτη.

Έχουμε ξαναγράψει πως η ρωσόφιλη φράξη με επικεφαλής τον Παπανδρέου, έχει σήμερα ανάγκη την ισχυρή ομάδα Αλεβρά, για να

ντίθεσης ανάμεσα στον Μαγκάκη από την μια και τον Σημίτη - Σολωμό από την άλλη, έδωσαν την εικόνα μιας κυβέρνησης που οδηγείται στη διάλυση και ενός Πρωθυπουργού που λίγο... ενδιαφέρεται γι' αυτά.

Έχουμε ξαναγράψει πως η ταχτική που ακολουθεί από χρόνια τώρα ο Παπανδρέου, είναι να αφήνει να οξύνεται η πάλη ανάμεσα στις διάφορες φράξεις και να επεμβαίνει μετά υπέρ των αυτών, δίνοντας τα κατάλληλα χτυπήματα για το δυνάμωμα της φράξιας που ηγείται, της φιλορωσικής φράξιας.

μπορείει το φιλορωσικό μπλοκ να οδηγηθεί στην πλήρη κατάληψη της εξουσίας.

Το κλειδί εδώ είναι η «απλή» αναλογική που για να περάσει στην Βουλή χρειάζεται την ψήφο των βουλευτών αυτής της ομάδας. Από την άλλη πλευρά, η ρωσόφιλη κλίμα Παπανδρέου εκμεταλλεύεται τον αντιποικτικό σωβινισμό της ομάδας Αλεβρά - Λιβάνη για να την τραβήξει στο αντιποικτικό - φιλορωσικό μέτωπο. Και αυτό μπροστά στο κρίσιμο ζήτημα των αμερικανικών βάσεων αποχτά μια ιδιαίτερη σημασία. Ο Παπανδρέου στις διαπραγματεύσεις με τους Αμερικανούς, θα απαιτεί όλο και πιο πολύ μια αντιποικτική πολιτική απ' αυτούς, για να αποδεικνύει πως μόνο η «μεγάλη Ρωσία» του Γκορμπατσώφ μπορεί να εγγυηθεί τα συνόρατά μας, απέναντι στο μέτωπο ΗΠΑ - Τουρκία.

Σ' αυτήν του την πολιτική, που

φέρνει την κυριαρχία της ρώσικης υπερδύναμης στη χώρα, ο Παπανδρέου προσπαθεί να τραβήξει κάθε αστική σωβινιστική δύναμη, να αδυνατίσει στη χώρα το Δυτικό μπλοκ. Σ' αυτό το μέτωπο, θα προσπαθήσει να τραβήξει όσο μπορεί την ομάδα Αλεβρά, κάνοντας παραχωρήσεις σαν τις παραπάνω σε κυβερνητικό επίπεδο για να τις πετάξει αργότερα σαν σπληνικές λεμονόκουπες, όταν το φιλορωσικό μπλοκ (κλίμα Παπανδρέου - ψευτο - ΚΚΕ) πάρει την πλήρη ηγεμονία.

Γι' αυτό ο Παπανδρέου χρειάζεται μια μισοδιαλυμένη «δεξιά στροφή» κυβέρνηση και ένα «αναγεννημένο» φιλορωσικό κόμμα. Και αυτό κάνει

Ο Παπανδρέου ηγείται ενός Εκτελεστικού Γραφείου, που αρνείται να δεχθεί τις παρατηρήσεις των μελών της Ν.Ε. της Καλαμάτας, έτσι που το χτύπημα του Γεννηματά

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛ. 2

ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΗΝ ΑΠΟΜΟΝΩΣΗ ΤΗΣ

Η ΕΣΑΚ ΣΤΗ ΖΩΝΗ ΚΑΤΑΦΕΥΓΕΙ ΣΤΟ ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΜΟ ΚΑΙ ΑΠΟΜΟΝΩΝΕΤΑΙ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ

Δεν θα είναι πολύς ο καιρός που ο μεγαλύτερος εχθρός του εργατικού κινήματος, ο ύπουλος απεργόσπαστης, το ψευτοΚΚΕ θα κινείται τον φίλο του λαού και της εργατιάς. Δεν θα μπορεί να αιωρείται συνεχώς η αντίφαση το κόμμα αυτό και οι παρατάξεις του να εμφανίζονται φιλεργατικές και να κρύβουν αυτό που στην πραγματικότητα είναι: με το μέρος της αστικής τάξης και του ιμπεριαλισμού.

Με άλλα λόγια δεν θα μπορεί αιώνα το φαινόμενο να εξαπατάει την

Η πάλη που δίνεται σήμερα στο λιμάνι χαρακτηρίζεται από δύο παράγοντες ενός ενιαίου αγώνα. Το αγώνα ενάντια στην εργοδοσία. Ο πρώτος είναι η προσπάθεια του ΕΡΓΑΣ και των μεταλλεργατών να βρει το εργατικό κίνημα τον δρόμο για την κατάκτηση του δικίου του. Εμπόδιο σ' αυτή την προσπάθεια είναι τόσο η εργοδοσία, ο ανοχτικός ταξικός εχθρός, όσο και η απεργόσπαστική γραφειοκρατία της ΕΣΑΚ. Ο δεύτερος είναι η πάλη μεταξύ ΕΡΓΑΣ - ΕΣΑΚ. Αυτή είναι η πιο σπουδαία μάχη γιατί το βασικό εμπόδιο στο προγρήμιο του εργατικού κινήματος, σαν εσωτερικός εχθρός, είναι η ΕΣΑΚ. Η κατανόηση αυτή του εσωτερικού εχθρού σαν τέτοιου, πέρα απ' το ότι θα ανοίξει διάπλατα τον δρόμο στον αγώνα για την πραγματική κατάκτηση των εργατικών δικίων θα ανεβάσει σε ανώτερα επίπεδα τις εργατικές συνειδήσεις για την ταξική πάλη.

Όμως αυτό προϋποθέτει την λύση της αντίφασης που αναφέραμε, την κατάδειξη δηλ. της ΕΣΑΚ σαν ανεργατικής δύναμης και το ξεπλάγμα της στη συνέχεια στη θέση που της ανήκει. Έξω από το εργατικό κίνημα στο πλείρο της εργοδοσίας.

Σήμερα στη ζώνη μια τέτοια κατάσταση αρχίζει να διαγράφεται. Η ΕΣΑΚ βρίσκεται στην αρχή του τέλους της. Αυτό είναι νομοτέλεια. Γιατί δεν θα μπορούσε αυτή να κριθεί αυτό που πραγματικά είναι. Δεν θα μπορούσε δηλ. να εμφανίζεται για πολύ καιρό η παράταξη αυτή, φίλος των εργατών και ταυτόχρονα σύμμαχος της εργοδοσίας, και εκφραστής ειδικά μιας μερίδας της, χωρίς να καρπώνεται την ανεμπιστοσύνη, την απομόνωση και την εχθρότητα στο τέλος των μεταλλεργατών. Και αυτά είναι γεγονότα που έχουν εκφραστεί με πολλούς τρόπους.

Απέναντι σ' αυτή την κατάσταση η ΕΣΑΚ βλέποντας ότι οι συσχετισμοί αρχίζουν να γίνονται αρνητικοί γι' αυτήν, αντιδρά με κλι-

μάκωση της επίθεσης ενάντια στον ΕΡΓΑΣ. Κι αυτό γιατί ξέρεει ότι ο ΕΡΓΑΣ είναι η μοναδική δύναμη που μπορεί να συσπειρώσει τους μεταλλεργάτες σε ταξική κατεύθυνση, κάτι που δεν μπορούν να κάνουν ούτε το ΠΑΣΟΚ, ούτε η «Ν.Δ.» μέσα στο συνδικάτο και στη ζώνη. Αλλιώς, ο ΕΡΓΑΣ είναι αυτός που έχει περάσει μέσα στη ζώνη μια τέτοια ταξική γραμμή και έχει ξεσκεπάσει την υποκρισία, την διστακτικότητα και τα ξεπουλήματα της ΕΣΑΚ, στους μεταλλεργάτες ενώ ταυτόχρονα την αναγκάζει πολλές φορές να σπέρνεται πίσω από τις προτάσεις του στον κλάδο.

Όμως η ΕΣΑΚ χτυπώντας τον ΕΡΓΑΣ, χτυπάει μόνο το ένα σκέλος (και αυτό χωρίς αποτέλεσμα) του παράγοντα που της επιτίθεται. Η παράταξη αυτή, όπως κάθε αντιδραστική δύναμη, αδυνατεί να καταλάβει την δύναμη των εργατών. Αδυνατεί δηλ. να κατανοήσει ότι δεν είναι μόνο ο ΕΡΓΑΣ που την ξεσκεπάζει, αλλά οι ίδιες οι προθέσεις της στον κλάδο είναι που δημιουργούν τις κινήσεις ενάντια της. Και αυτό το σκέλος δεν μπορεί να το χτυπήσει, γιατί είναι υποχρεωμένη να καταργήσει τον καιτό της.

Έτσι περιορίζεται στις επιθέσεις στον ΕΡΓΑΣ. Όμως με ένα αληθινό και φασιστικό τρόπο. Πιστεύει έτσι ότι θα λυγίσει τους αγωνιστές του ΕΡΓΑΣ, ώστε αυτοί γ' αποκοπούν απ' το δέσιμο με τους μεταλλεργάτες της ζώνης. Κύριος λόγος εδώ μια παρένθεση που πληροφορούμε, όπως τους τόχουμε απαντήματα, πει ότι ο κόπος τους είναι μάταιος. Ο ΕΡΓΑΣ υποστηρίζει μια δίκαιη υπόθεση και απ' αυτήν δεν πρόκειται να παραιτηθεί. Εμείς τον φασισμό της ΕΣΑΚ θα τον τρώσουμε, γιατί η εργατιά δεν τον ανέχεται τον φασισμό.

Αυτή η τακτική της απέναντι στον ΕΡΓΑΣ βρίσκεται σήμερα στην μεγαλύτερη της έκφραση. Είναι η περίοδος που η ΕΣΑΚ έχει αρχίσει να απομονώνεται από τους εργάτες της ζώνης, γάρη στην καθημερινή παρουσία του ΕΡΓΑΣ.

πραγματικό της. Γιατί αυτό που λύνει αυτή την αντίφαση είναι η ταξική πάλη και η πρωτοπόρα δράση των κομμουνιστών.

Γιατί το εργατικό κίνημα στην ιστορία του και στην πορεία προς την απελευθέρωσή του από την μισθωτή σκλαβιά, απομόνωσε κάθε λογής τσιφρικά του ιμπεριαλισμού και του καπιταλισμού που δρούσαν στους κόλπους του. Αυτό ήταν και είναι νόμος της ταξικής πάλης και απ' αυτόν δεν θα ξεφύγει ούτε το ψευτοΚΚΕ, ούτε και οποιδήποτε άλλη αστική ανεργατική κλίκα, αλλά και γάρη στην ίδια, όταν τα ξεπουλήματα της στον κλάδο πληθαίνουν, όπως έδειξε η πραγματική στους αγώνες των μεταλλεργατών τελευταία για το 35ωρο και την σύμβαση στη ζώνη.

Αναφέρουμε ορισμένα γεγονότα για να δώσουμε μια εικόνα των όσων αναφέραμε καθώς και την δράση του ΕΡΓΑΣ σ' αυτή την περίοδο. Γράψαμε στο προηγούμενο φύλλο μας: «*Η συνέλευση της Πέμπτης θα σταθεί το βήμα καταγγελίας των ανεργατικών μεθόδων ΕΣΑΚ και εργοδοσίας. Ο ΕΡΓΑΣ θα υπερασπίσει την ταξική κατεύθυνση και την καθαρότητα του εργατικού κινήματος, μακριά και ενάντια από τις δολοφονικές και τους εκβιασμούς της ΕΣΑΚ. Θα προβάλει την ανεργατική πάλη ενάντια στα αστικά της ζώνης. Θα καλέσει τους μεταλλεργάτες να στηρίξουν τον ΕΡΓΑΣ στον αγώνα που δίνει για την να πει μπροστά ο κλάδος των μεταλλεργατών».*

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ Γ. ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ

Ήταν μια απόδειξη της απομόνωσης της ΕΣΑΚ. Τα έξι σωματεία που κάλεσαν αυτή την συνέλευση της ζώνης δεν μπόρεσαν να συσπειρώσουν ούτε τις διοικήσεις τους! Ο μεγάλος απόν της συνέλευσης, η μάσα των χιλιάδων μεταλλεργατών της ζώνης, προτίμησε να γυρίσει στην κυριολεξία την πλάτη σ' αυτή την ηγεσία που της δημιουργεί ανεμπιστοσύνη και την οδηγεί από ήττα σε ήττα. Οι μεταλλεργάτες της ζώνης έδειξαν στην πράξη ότι ηγεσίες που στήνονται έξω από τον παλμό και τα συμφέροντα του εργατικού κινήματος γρήγορα αμφισβητούνται για να γίνουν αργότερα στόχοι του εργατικού κινήματος.

Η άρση αυτή Γ.Σ. δημιούργησε πανικό στις γραμμές της ΕΣΑΚ, που στη συνέχεια η ηγετική της κλίκα προσπάθησε έντεχνα να μετατρέψει σε μια ολομέτωπη φασιστική επίθεση ενάντια στον ΕΡΓΑΣ.

Συγκεκριμένα ο εκπρόσωπος του ΕΡΓΑΣ, σύντροφος Γουράς, στην τοποθέτησή του, αφού πρότεινε μορδές αγώνα και αιτήματα που θα έδιναν ώθηση στον αγώνα των μεταλλεργατών για το 35ωρο και την σύμβαση, κατηγορήσει την ΕΣΑΚ για τις μεθοδεσίες της στο προηγούμενο διάστημα, τόσο στη διάρκεια της απεργίας όσο και στη στάση της στο δικαστήριο, αποκαλύπτοντας στο τέλος την ΕΣΑΚ σαν εκφραστή ενός τμήματος της εργοδοσίας, των σιδηροβιοτεχνών, αφού δεν ζητάει υπογραφή του 35ωρου και της σύμβασης απ' αυτή την ένωση, λόγω του ότι το ψευτο-ΚΚΕ ελέγχει αυτή την ένωση.

Η τοποθέτηση αυτή του ΕΡΓΑΣ έδωσε την ευκαιρία στην ΕΣΑΚ να επιτεθεί ενάντια στους συντρόφους μας. Καλοπληρωμένο στέλεχος της γραφειοκρατικής κλίκας εγκαινίασε στο κλίμα της επίθεσης ενάντια στον ΕΡΓΑΣ, κατηγορώντας τους συντρόφους μας για «προβοκάτορες», χωρίς βέβαια να κάνει καν τον κόπο να στηρίξει αυτή την κατηγορία του ΕΡΓΑΣ. Στην πράξη δηλ. αποδέχτηκε ότι η παράταξη του δρα μέσα στο εργατικό κίνημα της ζώνης για λογαριασμό των σιδηροβιοτεχνών χωρίς αυτό να σημαίνει ότι γαλιεί την συμμορία της με τους υπολοίπους εργοδότες (δες προηγούμενο φύλλο της Ν.Α.).

Μέσα στο φασιστικό κλίμα που δημιούργησε η τοποθέτηση του γραφειοκράτη, ο ΕΡΓΑΣ ατάλαντευτα ζήτησε τον λόγο «επι του προσωπικού» Η ηγετική κλίκα παρά την ανολογόρητη στάση του ΕΡΓΑΣ αρνήθηκε να δώσει τον λό-

γο, βγάζοντας κι άλλες αναρρέες κραυγές περί «προβοκατόρων». Ο ΕΡΓΑΣ κατάγγειλε την αντιδημοκρατία αυτή και το φασιστικό κλίμα που δημιούργησε η κλίκα και αποχώρησε απ' την συνέλευση. Η στάση αυτή του ΕΡΓΑΣ βρήκε υποστήριξη από τους μεταλλεργάτες της ζώνης που έμαθαν το γεγονός.

ΟΙ ΕΚΛΟΓΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ «ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ»

Η συνέγεια αυτής της πάλης δόθηκε στη ζώνη όπου τις επόμενες μέρες η ΕΣΑΚ κλιμάκωσε τους τραμπουκισμούς της ενάντια στον ΕΡΓΑΣ. Αρρηγή γι' αυτή την κλιμάκωση αποτέλεσαν δύο γεγονότα. Πρώτο η αποχή του ΕΡΓΑΣ από τις εκλογές και η προκήρυξη που κλιμακώθηκε γι' αυτό το ζήτημα (δημοσιεύεται σε διπλανή στήλη). Οι εκλογές αυτές ήταν μια τραγωδία για την ΕΣΑΚ και ακόμη μια απόδειξη, ότι οι μεταλλεργάτες για άλλα πράγματα ενδιαφέρονται απ' ότι η γραφειοκρατία. Παρότι έγινε διωρη στάση για να ψηφίσουν οι μεταλλεργάτες, η συμμετοχή ήταν ελάχιστη όλες τις τρεις μέρες των εκλογών. Το μόνο που κατέδειξε ήταν το ποσοστό της κατάστασης απομόνωσης της ΕΣΑΚ. Αυτό την εξοργίωσε περισσότερο αφού θεωρήσει υπεύθυνο τον ΕΡΓΑΣ για την αποχή.

Το δεύτερο γεγονός ήταν η κριτική του ΕΡΓΑΣ για το σπασίμο της απεργίας στον Φίλιππο. Στην περίπτωση αυτή η τραμπούκικη ομάδα της ΕΣΑΚ με επικεφαλής τον πρόεδρο του Συνδικάτου Καραγιαννάκη έφτασε στο σημείο να απειλεί με χειροδικίες τους συντρόφους μας για να καλύψει τον απεργόσπασισμό της.

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΣΤΟΥ ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΟΙ ΑΠΕΡΓΟΣΠΑΣΤΕΣ

Αν σήμερα είναι λίγο νωρίς στο να πούμε ότι η κινητήρια δύναμη, συνολικά στο λιμάνι, που τραβάει τα πράγματα προς τα μπρος εξαρτάται από το λύσιμα της αντίθεσης ΕΡΓΑΣ - ΕΣΑΚ, εντούτοις μπορούμε με βεβαιότητα να πούμε ότι αυτή η αντίθεση κεντράρισε στον συγκεκριμένο αγώνα των εργατών του Φιλίππου. Για τον αγώνα αυτό αναφερθήκαμε στο προηγούμενο φύλλο της εφημερίδας.

Εδώ λέμε ότι η απεργία αυτή ήταν αποτέλεσμα της πρωτοπόρας δράσης του ΕΡΓΑΣ και της αγωνιστικής διάθεσης των εργατών σε αντίθεση με μια ΕΣΑΚ που έτρεχε πίσω τους συμφωνώντας αλλά και περιμένοντας την κατάλληλη στιγμή που θα σπάσει αυτό τον αγώνα. Απ' την αρχή του αγώνα ο ΕΡΓΑΣ πρότεινε απεργία συμπαραστασης των συναδέλφων της ζώνης, βάζοντας πιο έντονα την πρόταση για απεργιακό ταμείο. Αυτό θα ενώνονταν τους απεργούς στη συνέχεια του αγώνα τους χωρίς ταυτατεύσεις, αλλά και θα έδειχναν στην εργοδοσία ότι στο πλείρο τους βρίσκεται όλο το λιμάνι.

Οι προτάσεις αυτές του ΕΡΓΑΣ έγιναν δεχτές απ' την ΕΣΑΚ γιατί την στιγμή εκείνη μια άρνηση της θα ισοδυναμούσε με την εξάρχη: ανοχτική εγκατάλειψη αυτού του αγώνα. Αυτό βέβαια δεν θα στενοχωρούσε την ΕΣΑΚ, όσο το γεγονός ότι η ύπαρξη και δράση του ΕΡΓΑΣ διαμόρφωνε αρνητικούς συσχετισμούς γι' αυτήν και καθυστερούσε τις προθέσεις της για σπασίμο της απεργίας σε μια χρονική στιγμή που θα είχε μεγαλύτερο πολιτικό κόστος. Ο απεργόσπαστισμός της δεν αρ-

Τόσο στο γενικό πολιτικό επίπεδο, όσο και στα επιμέρους μέτωπα πάλης. Εκεί που η εργατιά καθημερινά συγκρούεται με τ' αφεντικά και τους υπηρέτες τους.

Ένας τέτοιος χώρος είναι η ναυπηγοεπισκευαστική ζώνη. Εκεί οι σύντροφοι του ΕΡΓΑΣ έχουν έρθει αντιμέτωποι, όπως έχουμε αναφέρει στο προηγούμενο φύλλο μας, με την εργοδοσία της ζώνης και με την παράταξη του ψευτοΚΚΕ, την ΕΣΑΚ.

Όμως με τέτοιο τρόπο ώστε να μην φαίνεται ανοιχτά σαν τέτοιος. Τη μέρα της πληρωμής, μέρα που θα στήνεται ένα ζευγάρι απεργιακό ταμείο εκμεταλλευτική ολιγόωρη απουσία του ΕΡΓΑΣ και με πρόσημα τα εξωδικα απολύσεων που έστειλε ο εργοδότης σε 20 απεργούς (σε σύνολο περίπου 60), έβαλε τους εργάτες να ψηφίσουν κατά της απεργίας. Παρότι οι ηγέτες της ΕΣΑΚ τους είχαν ότι οι απολύσεις είναι παράνομες, παρότι είπαν (για να ακριβολογούμε αναφέρω απλά) ότι η απεργία μπορεί να συνεχιστεί, δεν προσπάθησαν να πείσουν τους εργάτες ότι ο αγώνας μπορεί να συνεχιστεί, δεν τους απόδειξαν δηλ. ότι οι συσχετισμοί δεν ήταν αρνητικοί, παρά τις μεθοδεσίες της εργοδοσίας, η τουλάχιστον αν ήταν αρνητικοί να μετατρέπων αυτοί τους συσχετισμούς υπέρ των εργατών. Αφού δεν έκαναν όλ' αυτά, αφού καθυδήγησαν τους εργάτες στο δρόμο για την ήττα, τους μετάθεσαν και τυπικά την ευθύνη για το σπασίμο της απεργίας. Με ένα συνδικάτο στο ρόλο του Πόντιου Πιλάτου και όχι μπροστάρη για την νίκη, οι εργάτες ψηφισαν όχι στην συνέγεια. Παρ' όλα αυτά η αντίσταση εκφραστήκε. Σε σύνολο 40 και χωρίς ταξική καθοδήγηση εκείνη τη στιγμή, οι 10 τάχτηκαν υπέρ της απεργίας. Αυτό φανέρωσε στον ΕΡΓΑΣ πως αν βρίσκονταν οι δυνάμεις του στο χώρο της συνέλευσης, η απεργία δεν θα έσπαγε, παρότι η ΕΣΑΚ προγραμματίζει το σπασίμο της όλες τις προηγούμενες μέρες. Ήδη είχε κάνει την πρόταση στην πρώτη ψηφοφορία, το σπασίμο του αγώνα, να μετατεθεί ο αγώνας μετά 20 μέρες. Και μόνο αυτό φανέρωσε από την πρώτη στιγμή τις απεργόσπαστικές διαθέσεις της.

Η ανοχτή κριτική του ΕΡΓΑΣ ενάντια στην ΕΣΑΚ μέσα στους εργάτες αυτούς αργότερα έδωσε την μορφή στην παράταξη αυτή να επιτεθεί εναντίον του ΕΡΓΑΣ με βρισιές και απειλές για χειροδικίες. Η στάση της αυτή υπογορεύτηκε από δύο λόγους: πρώτο να καλύψει τον απεργόσπαστισμό της και δεύτερο να παρασύρει τους εργάτες του Φιλίππου ενάντια μας. Δεν κατόρθωσε τίποτε από τα δύο. Η ουδετερότητα που κράτησαν οι εργάτες έκφρασε ακριβώς αυτό που δεν ήθελε η ΕΣΑΚ. Την σιωπηλή αποδοκιμασία της. Γιατί αν πραγματικά οι εργάτες αισθάνονταν νίκη με αυτή την απόφαση, θα ήταν πολύ εύκολη η απομόνωση του ΕΡΓΑΣ. Αντί αυτού η ουδετερότητα αυτή στο τέλος στράφηκε ενάντια στην ΕΣΑΚ, όταν οι εργάτες απαιτήσαν το τέλος των τσακωμών, στην ουσία το σταμάτημα της επίθεσης ενάντια στον ΕΡΓΑΣ. Αυτό ανάγκασε μέλος της ΕΣΑΚ να στρωθεί ενάντια στους εργάτες λέγοντας «αυτοί οι μα... υτάνι που δεν σας δίνουν».

Αφού λοιπόν η ΕΣΑΚ δεν μπόρεσε να εκληρώσει την τραμπούκικη επίθεσή της, φρόντισε να... το βάλει στα πόδια. Έτσι όπως θακανε κάθε ύπουλος φίλος των εργατών που βλέπει τους εργάτες να γαλιάνε τα σχέδιά του.

Τελικά η ΕΣΑΚ πέρασε άλλον έναν απεργόσπαστισμό στο ενεργητικό της. Αυτό έμεινε ιστίρα από την στάση της «οκλήρης» εργοδοσίας να πάρει πίσω τις «απολύσεις». Όμως αν η παράταξη αυτή νομίζει ότι πέρασε στους εργάτες τον φόβο της δυνατής εργοδοσίας και την ματαιότητα των αγώνων, αυταπατάται. Άλλη είναι η πραγματικότητα και αυτή θα είναι οδυνηρή για την γραφειοκρατική κλίκα.

ΟΞΥΝΟΝΤΑΙ ΟΙ ΑΝΤΙΘΕΣΕΙΣ

ΣΥΝΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛ. 1

από τον Χαραλαμπίδου να μην πάρει μεγάλες διαστάσεις, και στέλνει ειδικό αποσπασμένο στην Καλαμάτα, για να αμβλύνει τις αντιθέσεις.

Ο Παπανδρέου ηγείται ενός Εκτελεστικού Γραφείου που τα μέλη του έχουν αρχίσει να γυρίζουν την επαργία βγάζοντας αντικυβερνητικούς «αριστερούς» λόγους: «*Θέλουμε πάλι να αρχίσουμε τις συζητήσεις με το λαό. Γιατί από το '81 μέχρι σήμερα αφήσαμε την πολιτική στο κράτος. Σταματήσαμε την συμμετοχή... Οι προοδευτικές δυνάμεις και οι πολιτες αυτής της χώρας είναι αυτοί που μπορούν να κάνουν την αλλαγή στην κοινωνία... Από το '81 και μετά υπήρξε μια ταύτιση του κόμματος με την κυβέρνηση. Αυτή η γραμμή που ακολουθήσαμε ήταν λάθος, γιατί το κόμμα πρέπει να υπάρχει όχι για να επιβάλλει τον κομματισμό, αλλά να είναι το πολιτικό κέντρο των αποφάσεων».*

Είπε ο Τζουμάκας στα Γιάννενα για να συμπληρώσει ο Γ. Παπανδρέου στο Αίγιο: «*Τα λάθη του ΠΑΣΟΚ την τελευταία εετία, οφείλονται σε ένα βαθμό στην έλλειψη πείρας των στελλοχών μας, στο δέλεαρ της εξουσίας για πολλούς και στη μη έγκαιρη παρέμβαση σε αρκετά που μας κληροδότησε η δεξιά... Σε μερικές περιπτώσεις υπήρξε αλληλενοχομα για την καρέλα και η εμπλοκή σε έναν αγώνα που δεν ήταν για το γενικό καλό».*

Αυτή είναι η διπλοπροσώπη και ύπουλη πολιτική του ηγέτη της ρωσικής φράξιας του ΠΑΣΟΚ, Α. Παπανδρέου. Μια πολιτική που έχει τα όριά της, γιατί αντιστρατεύεται τους πό-

αφέροντα της χώρας. Απέναντι στις δολοφονικές του Παπανδρέου, ο λαός μας πρέπει να αντιτάξει την δική του καθαρή πολιτική, μια πολιτική που θα προωθήσει το πέταγμα των αμερικάνικων βίσεων από τη χώρα, ακριβώς γιατί καμιά υπερδύναμη δεν «μπορεί να εγγυηθεί τα σύνορά μας». Γιατί είναι οι δύο υπερδυνάμεις που στον ανταγωνισμό τους στην περιοχή για ηγεμονία, σπρώχνουν την Ελλάδα και την Τουρκία την μία ενάντια στην άλλη για να προωθήσουν τα δικά τους σχέδια.

Απέναντι σ' αυτές και στα ντόπια τσιφρικά τους, ο λαός θα πρέπει να στρέψει την αιχμή της αντιιμπεριαλιστικής του πάλης, να καταγρήσει την ενότητα του. Ο λαός δεν μπορεί να στηριχθεί στην μια υπερδύναμη για να χτυπήσει την άλλη. Δεν μπορεί να στηριχθεί στις αμερικάνικες βάσεις για να χτυπήσει τον σοσιαλϊμπεριαλισμό, ούτε μπορεί τον αντιιμπεριαλιστικό αγώνα να τον εξαρτήσει στην «βοήθεια» της ρωσικής υπερδύναμης.

Γιατί είναι οι υπερδυνάμεις που η μια φέρνει την άλλη, όταν το λαϊκό κίνημα βρεθεί αφοπλισμένο απέναντί τους.

Και αυτή είναι η δουλειά των κομμουνιστών. Να δείξουν στον λαό συγκεκριμένα, πως οι υπερδυνάμεις αποτελούν σήμερα την τεράστια μισωφωσία. Πως μια γνήσια αντιιμπεριαλιστική πάλη για μια καλύτερη και ανεξάρτητη Ελλάδα, θα βρει στο πλείρο της την τεράστια πλειοψηφία των λαών και των χωρών του γ' κόσμου και της Ευρώπης που αρνούνται σήμερα, όλο και πιο πολύ να υποταχτούν στις απειλές και στις επιμβόσεις των μεγάλων «νάων» της γης.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

Ο ΕΡΓΑΣ ΔΕΝ ΣΥΜΜΕΤΕΧΕΙ ΣΤΙΣ ΕΚΛΟΓΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΛΕΓΟΜΕΝΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΥΓΙΕΙΝΗΣ ΚΑΙ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ ΓΙΑΤΙ:

Οι εκλογές αυτές δεν έχουν τίποτα να προσφέρουν στον αγώνα των εργατών της ζώνης για ανθρώπινες συνθήκες δουλειάς.

Αντίθετα γίνονται από την ΕΣΑΚ — που ελέγχει την πλειοψηφία στις διοικήσεις των σωματείων — σαν μέσο πίεσης στο κράτος με στόχο την συγκρότηση κάποιας τριμερούς επιτροπής. Μιας επιτροπής ανάμεσα στο κράτος, στην εργοδοσία και στους εργάτες, που το μόνο που θα κάνει, θα είναι να παζαρεύει τα συμφέροντα των εργατών με τους άλλους «φορείς».

Συναδέλφωι,

Ο αγώνας να ανθρώπινες συνθήκες δουλειάς, είναι πάνω από όλα αγώνας ενάντια στην εγκληματική φύση της αστικής τάξης στην ζώνη. Τα «ατυχήματα» είναι: Αποτέλεσμα της παρασιτικής και τυχοδιωκτικής φύσης αυτής της εργοδοσίας που δεν μπορεί τίποτα να δει πέρα από το γρήγορο και εύκολο κέρδος της. Αποτέλεσμα των μεροκάματων πείνας, της ανεργίας... του εξαντλητικού ωρario, της εντατικοποίησης. Αποτέλεσμα της έλλειψης κάθε υποδομής και εκσυγχρονισμού της επισκευαστικής ζώνης και της πλήρους αδιαφορίας του κράτους.

Γ' ΑΥΤΟ:

Μόνο ο αγώνας των εργατών, ενάντια στην εργοδοσία και το κράτος ΜΠΟΡΕΙ να βάλει φρένο σε αυτή την κατάσταση.

Και δεν είναι οι «επιτροπές» που μας λείπουν για κάτι τέτοιο. Υπαρχουν τα σωματεία και οι διοικήσεις τους που μπορούν να βρίσκονται κάθε μέρα στους τόπους δουλειάς. Μπορούν να ελέγχουν κάθε καραβί πριν πάσουμε δουλειά. Μπορούν με όλο την απεργία να απαιτούν τις κατάλληλες συνθήκες, ψη- γκαζ, ασφαλείς σκαλωσιές, εξοπλισμό, γάλα κ.λ.π. Το ότι δεν το κάνουν είναι αποτέλεσμα της φιλοεργοδοτικής στάσης τους. Και αυτή η στάση δεν θα αλλάξει με την εκλογή κάποιας «επιτροπής».

Συναδέλφωι,

Συνεχίστε μέχρι τέλος του αγώνα για την εφαρμογή και την κατοχύρωση του 35ωρου. Ενισχύστε με κάθε τρόπο τους απεργούς στον Φίλιππο. Αγωνιστείτε για ανθρώπινες συνθήκες δουλειάς, ενάντια στην εγκληματική αστική τάξη της ζώνης, την εντατικοποίηση και τις απειλές.

Αγωνιστείτε για την υπογραφή ΤΟΠΙΚΗΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ ΣΤΗ ΖΩΝΗ που θα βάλει τέλος σε μεγάλο βαθμό, στην ασυδοσία των εργοδότην.

Ετοιμαστήτε για να διεκδικήσουμε άμεσα ένα ανθρώπινο μεροκάματο ικανό να μας βγάλει από το άγχος, βασική αιτία των «ατυχημάτων».

Μέσα από αυτόν τον αγώνα δυναμώστε τον ΕΡΓΑΣ, την μόνη σήμερα συνδικαλιστική δύναμη στην ζώνη που μπορεί να οδηγήσει χωρίς δημογυγίες και ξεπουλήματα τον κλάδο μπροστά.

ΓΚΟΡΜΠΑΤΣΩΦ:

Η ΠΡΟΒΙΑ ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΚΡΥΨΕΙ ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΟΥ ΛΥΚΟΥ

ΜΕΡΟΣ Γ

Είδαμε μέχρι εδώ την πολιτική του Γκορμπατσώφ απέναντι στην εργατική τάξη της ΕΣΣΔ και τις εθνότητες της και ξεσκεπάσαμε στηριγμένοι στα ίδια τα λόγια του τον καταπιεστικό και εκμεταλλευτικό χαρακτήρα αυτής της πολιτικής.

Πρέπει τώρα να επιχειρήσουμε να συνδυάσουμε αυτή την εσωτερική πολιτική με την παγκόσμια πολιτική γραμμή της ηγετικής ομάδας Γκορμπατσώφ και να δούμε πως την υπηρετεί.

Έχουμε ήδη τοποθετηθεί σε προηγούμενο φύλλο της «Ν.Α.» πάνω στην παγκόσμια αυτή γραμμή και έχουμε χαρακτηρίσει την νέα ηγεσία του «Κ»-ΚΣΕ σαν έκφραση της κυριαρχίας των πιο επιθετικών κύκλων του σοσιαλ-ιμπεριαλισμού μέσα σ' αυτό το σοσιαλ-φασιστικό ρεβιζιονιστικό κόμμα.

Πρόκειται για μια εχθρική γραμμή που έρχεται σε σύγκρουση με την πιο διαδεδομένη αντίληψη στις δυτικές ιμπεριαλιστικές χώρες, μια αντίληψη για την

ποια είναι η υπεύθυνη κύρια η αστική τάξη σ' αυτές τις χώρες, που τυφλωμένη από το μίσος για την εργατική τάξη και συχνά και το δόος της απέναντι στον σοσιαλ-ιμπεριαλισμό βλέπει σαν βήμα πρόδου και δημοκρατίας τον ανοιχτό αντεργατισμό και αντισταλινισμό της γκορμπατσώφικής ηγεσίας.

Στο ζήτημα της παγκόσμιας πολιτικής θα πρέπει να δώσουμε περισσότερη έμφαση στην διεθνή πρακτική της γκορμπατσώφικής ηγεσίας και κάτω από αυτό το πρίσμα θα πρέπει να μελετήσουμε τα λόγια της.

Πραγματικά εδώ βρίσκεται η μεγαλύτερη διαφορά ανάμεσα στα λόγια και τις πράξεις.

Τα μεγάλα ωραία λόγια για την ειρήνη υπηρετούν την πρακτική του πολέμου. Η ταχτική που εκθειάζει με χειρόρρους λέξεις την ειρήνη και την δημοκρατία υπηρετεί την στρατηγική της παγκόσμιας πολεμικής επίθεσης και της άσκησης του πιο άγριου φασισμού ενάντια στους λαούς.

να συγκεντρωμένη στον «πυρηνικό δόλεθρο».

Η ευρωπαϊκή αμυντική ταχτική στηρίζεται στο δόγμα της «ειλεκτικής ανταπόδοσης», που σημαίνει ότι μια επίθεση της Ρωσίας με συμβατικά όπλα θα αντιστοιχισθεί με πυρηνικά χτυπήματα αντίστοιχα σε έκταση με την προσθήκη των στρατευμάτων του σοσιαλ-ιμπεριαλισμού στο ευρωπαϊκό έδαφος. Αυτά θα μπορούσαν να δοθούν από αμερικανική ή και ευρωπαϊκή έδρα.

Αυτή είναι μια κατά την γνώμη μας λαθεμένη γραμμή, επειδή κλιμακώνει τα μέσα ενός πολέμου, επειδή έχει αδύνατη πολιτική βάση, κι επειδή δεν στηρίζεται στον ανθρώπινο παράγοντα, ή' αυτό είναι κατά την γνώμη μας καταδικασμένη.

Ωστόσο αυτή είναι η μοναδική γραμμή άμυνας που διαθέτει σήμερα πρακτικά η Ευρώπη.

Έτσι στόχος της ρωσικής σοσιαλ-ιμπεριαλιστικής πολιτικής ήταν από τις αρχές της προηγούμενης δεκαετίας η εκμηδένιση αυτού του ευρωπαϊκού όπλου.

Αυτό ήταν το νόημα της εγκατάστασης στην Ευρωπαϊκή Ρωσία ενός τεράστιου αριθμού πυραύλων μέσου βεληνεκούς των SS - 20, που στόχευαν αποκλειστικά στην δυτική Ευρώπη και που χάρις σ' αυτούς ο σοσιαλ-ιμπεριαλισμός κατατούσε μια συντριπτική υπεροπλία σε πυρηνικά όπλα, τέτοια υπεροπλία που όχι μόνο έκανε πολύ δύσκολη την ανταπόδοση από αμερικανικό έδαφος με διηπειρωτικούς πυραύλους ή από τους λίγους αγγλικούς και γαλλικούς πυραύλους, αλλά έδινε στην Ρωσία τη δυνατότητα του πυρηνικού εκβιασμού της Ευρώπης, δηλαδή την παράδοση της άνευ όπλου.

Σ' αυτήν την πολιτική των SS - 20 οι Ευρωπαίοι απάντησαν στηριγμένοι στους αμερικανούς και τους πυραύλους τους μεσαίου βεληνεκούς, τους Πέροισκ και τους Κρούζ.

Έως ότου εγκατασταθούν στο ευρωπαϊκό έδαφος αυτοί οι πυραύλοι, οι ρώσοι σοσιαλ-ιμπεριαλιστές με το στόμα του Μπρέζνιεφ κήσαν ένα τεράστιο θόρυβο για να αποτρέψουν την εγκατάστασή τους. Αυτός είναι ο λόγος που αυτοί αρνιόντουσαν τότε επίμονα την «μηδενική λύση» που πρότειναν οι Ευρωπαίοι και οι Αμερικάνοι. Δηλαδή αρνιόντουσαν να ανταποκριθούν στην έκκληση της απομάκρυνσης των SS - 20 ταυτόχρονα με την μη τοποθέτηση των Πέροισκ και Κρούζ.

Από την ώρα που οι Πέροισκ και Κρούζ τοποθετήθηκαν στην Ευρώπη αφηρόντας τις σειρήνες του Κρεμλίνου οι ρώσοι μεσαίου βεληνεκούς πυραύλοι δεν έπαψαν πια τον ειδικό τους ρόλο. Και όχι μόνο αυτοί, αλλά η εγκατάσταση των Πέροισκ, Κρούζ προκάλεσε μια νέα σχετική υπεροχή της Ευρώπης στο βαθμό που έκανε ακόμα πιο επίφοβη την ταχτική της «ειλεκτικής ανταπόδοσης», ενώ ταυτόχρονα αφαιρούσε από την Ρωσία το όπλο του πυρηνικού εκβιασμού.

Ακριβώς σε μια τέτοια στιγμή ο Γκορμπατσώφ ριχτεί τη γραμμή της κατάργησης των πυραύλων μέσου βεληνεκούς και στη συνέχεια και του μικρού. Έτσι όμως δεν έχουμε επιστροφή στην κατάσταση πριν το 1970.

Γιατί πρώτον και κύριο έχει αμυνθεί στο μεταξύ η σχετική υπεροπλία των σοσιαλ-ιμπεριαλιστών σε συμβατικά όπλα.

Δεύτερον γιατί αυτοί έχουν εξοπλίσει το στρατό τους στα δυτικο-γερμανικά σύνορα μ' ένα τεράστιο αριθμό πυρηνικών βλημάτων θάτρου (πολύ μικρού δηλαδή βεληνεκούς) που μπορούν να πλήξουν και την Δυτική Γερμανία, όπου βρίσκεται το κέντρο και η αιχμή της ευρωπαϊκής άμυνας.

Τρίτον γιατί μια πρώτη «μεγαλειώδης» κίνηση πυρηνικού αποκλεισμού απομονώνει την Αγγλία και τη Γαλλία που μόνο αυτές θα διαθέτουν πια πυρηνικά όπλα στην Ευρώπη. Δηλαδή μια εντεινόμενη

ΟΙ ΛΑΟΙ ΤΗΣ ΕΣΣΔ ΔΕ ΘΑ ΥΠΟΤΑΧΘΟΥΝ ΣΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ ΤΣΑΡΟΥΣ

Δεν έχουν περάσει παρά 15 μέρες αφ' ότου δημοσιεύτηκε το δεύτερο μέρος του άρθρου μας για τον Γκορμπατσώφ και την πολιτική του απέναντι στις εθνότητες της ΕΣΣΔ και ανακοινώθηκε από την Πράβδα του Καζακστάν η απόφαση της εκτελεστικής με τουφεκισμό ενός φοιτητή που σύμφωνα με την εφημερίδα ήταν ένας από κείνους που είχαν την «πιο ενεργητική συμμετοχή» στην εξέγερση της Άλμα - Ατα τον περασμένο Δεκέμβριο.

Πρόκειται για τον πρωτοετή φοιτητή του Αρχιτεκτονικού Ινστιτούτου της Άλμα - Ατα Κ. Ρασκούλμπέκωφ, που κατηγορήθηκε για τον φόνο ενός αστυνομικού.

Αυτή η καταδίκη σε θάνατο είναι η πρώτη μετά την εξέγερση τον Δεκέμβριο.

Τρεις άλλες καταδίδες σε 15, 14 και 4 χρόνια επιβλήθηκαν στην διάρκεια αυτής της δίκης.

Για μας τους Έλληνες κομμουνιστές οι δεκαετιάζοντες Ρασκούλμπέκωφ είναι ήρωες του μεγάλου σοβιετικού λαού, αυτού του λαού που είχε την ιστορική τιμή της μεγαλύτερης επανάστασης όλων των εποχών και που δεν θ' αργήσει να ξεσηκωθεί και να συντρίψει την φασιστική αντεπανάσταση.

Οι νέοι τσάροι του Κρεμλίνου θάχουν την τύχη των παλιών.

προπαγάνδα πυρηνικού αποκλεισμού θα οδηγήσει σε κατάρρευση και των αγγλογαλλικών πυραύλων δηλαδή σε μια πλήρη αποπυρηνικοποίηση της Δ. Ευρώπης που θα σήμαινε ότι το δόγμα της «ειλεκτικής ανταπόδοσης» δεν θα μπορούσε να εφαρμοσθεί από τις Ευρωπαϊκές χώρες αλλά μόνο από τις ΗΠΑ, η οποία σ' αυτή την περίπτωση θα υπότασσε κάτω από την δικιά της απόλυτη πολιτική (κατά συνέπεια και οικονομική) ηγεμονία την Δ. Ευρώπη.

Ταυτόχρονα όμως θα ήταν ακόμα λιγότερο αξιόπιστη μια πυρηνική άμυνα της Ευρώπης που θα ξεκινού-

σε από τις ΗΠΑ. Δηλαδή θα δυνάμωναν εκείνες οι τάσεις στις ΗΠΑ που δεν θα ήθελαν μια πυρηνική αναμέτρηση με την ΕΣΣΔ για «το καλό της Ευρώπης».

Γέταρτον Η ίδια αυτή «πρώτη μεγάλη συμφωνία» θα δυνάμωνε εκείνη τη γραμμή μέσα στην αμερικανική άρχουσα τάξη που είναι αντίθετη με το πρόγραμμα της στρατηγικής άμυνας, του πολέμου των άστρων, όπως τον ονόμασαν οι Ρώσοι. Αν ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός ξεδιπλώσει αυτό το όπλο οι σοσιαλ-ιμπεριαλιστές θα βρεθούν αυτόματα σε χειρότερη θέση από τον ανταγωνιστή τους. Γι' αυτό ο Γκορμπατσώφ έχει κάνει κεντρική του γραμμή την ματαίωση της παραγωγής αυτού του αμερικανικού αντιπυραυλικού συστήματος και έχει μ' αυτό τον τρόπο καταφέρει να οξύνει τις αντιθέσεις και τις ταλαντεύσεις στο εσωτερικό της άρχουσας τάξης του αμερικανικού ιμπεριαλισμού.

Με λίγα λόγια η πολιτική Γκορμπατσώφ ανταποκρίνεται στις νέες διαμορφωμένες συνθήκες, όπου η πτώση της οικονομικής και πολιτικοστρατηγικής ισχύος του αμερικανικού ιμπεριαλισμού δυνάμωνει τις διαθέσεις εφσονοχασμού απέναντι στην ΕΣΣΔ μέσα στην αμερικανική άρχουσα τάξη, οπότε και τις διαθέσεις της υποστήριξης της ευρωπαϊκών χωρών στην περίπτωση μιας επίθεσης του σοσιαλ-ιμπεριαλισμού. Είναι δηλαδή μια πολιτική που αποβλέπει στο να απορρίψει σε πρώτη φάση την Ευρώπη και σε δεύτερη να διαχωρίσει την Ευρώπη από τις ΗΠΑ στο στρατηγικό επίπεδο.

Αυτή η γενικά αντιπυρηνική γραμμή του ρωσικού σοσιαλ-ιμπεριαλισμού δεν σημαίνει ότι αυτοί θα παραιτηθεί από την τελειοποίηση και ανάπτυξη των πυρηνικών όπλων. Η υποκρισία και η δολιχότητα των νέων τσάρων του Κρεμλίνου σε συνδυασμό με την δυνατότητα τους να λειτουργούν συνωμοτικά και στο σκοτάδι (επειδή είναι πολύ βαθύτερη από ότι στη Δύση η ενότητα της ρωσικής γραφειοκρατικής αστικής τάξης νέου τύπου και πολύ μικρός ο έλεγχος που μπορεί να ασκηθεί στην δραστηριότητα της εσχιστικής σοσιαλ-φασιστικής μορφής του καθεστώτος της) καθόλου δεν μπορούν να εγγυηθούν ότι η Μόσχα δεν θα θελήσει, και δεν θα μπορέσει, να παραβιάσει οποιαδήποτε συμφωνία ελέγχου των πυρηνικών εξοπλισμών αναπτύσσοντας υπέρμετρα το δικό της οπλοστάσιο.

Ότι πάντως κι αν συμβεί τελικά στον τομέα των πυρηνικών το σίγουρο είναι ότι η βασική μέθοδος πολέμου για τον σοσιαλ-ιμπεριαλισμό είναι ο συμβατικός πόλεμος. Ο λόγος είναι απλός. Ο πυρηνικός πόλεμος εξοντώνει τους πληθυσμούς. Όμως στόχος κάθε ιμπεριαλιστικού πολέμου είναι η κυριαρχία πάνω στους πληθυσμούς. Το όνειρο κάθε επιθετιστή είναι να δημιουργήσει υποτέλις λαούς που θα δουλεύουν για τον Στόχο του σοσιαλ-ιμπεριαλισμού, όπως είχε πριν από χρόνια διαβλέψει ο κυρίαρχος πάνω στην Ευρώπη, ώστε να είναι από εκεί και πέρα σε θέση ο σοσιαλ-ιμπεριαλισμός σαν κάτοχος μιας πελώριας οικονομικοστρατηγικής μηχανής να κατακτήσει την παγκόσμια ηγεμονία, εξουδετερώνοντας με ένα δεύτερο βήμα τον μεγάλο ανταγωνιστή του, τον αμερικανικό ιμπεριαλισμό.

Η κατοχή και όχι η εξόντωση της Ευρώπης πετυχαίνεται με ένα συμβατικό πόλεμο. Αυτή είναι η πιο πιθανή μορφή ενός νέου παγκόσμιου πολέμου. Τις προετοιμασίες γι' αυτόν τον πόλεμο εξυπηρετεί η πολιτική Γκορμπατσώφ περισσότερο από κάθε άλλη προηγούμενη.

Όμως το ερώτημα που προβάλλει είναι το ποιόν υπηρετεί η οικονομική ανασυγκρότηση στο εσωτερικό, ποια πολιτική υπηρετεί. Υπάρχει μια σοσιαλ-ιμπεριαλιστική πολιτική ή μια πολιτική ειρήνης; Η το ένα ή το άλλο. Αν υπηρετεί η εσωτερική πολιτική της γκορμπατσώφικής Ρωσίας μια πολιτική ειρήνης σημαίνει ότι η Ρωσία άλλαξε χρώμα.

Πέρα όμως από τα εξωτερικά γεγονότα που παραθέσαμε που αποδεικνύουν πως η Ρωσία δεν άλλαξε χρώμα και ότι συνεχίζει την ίδια πολιτική επήχησης και επίθεσης, αυτή καθ' εαυτή η σημερινή οικονομική της πολιτική, ακολουθεί τα ίδια παλιά μονοπάτια. Και μάλιστα τα ακολουθεί με τον πιο έντονο, τον πιο φρενασμένο τρόπο.

Η οικονομική πολιτική Γκορμπατσώφ κάνει την ρωσική παραγωγική μηχανή να δουλεύει με το maximum της απόδοσης της. Ανθρώποι και μηχανές αντλούν τα όρια της λειτουργίας τους. Έτσι ανέβηκε το 2% ανάπτυξης του εθνικού εισοδήματος της μπερζινεφικής περιόδου στο 4% σήμερα.

Αν η εσωτερική οικονομική πολιτική της Ρωσίας είχε αλλάξει τότε θα έπρεπε να είχε αλλάξει όχι η ένταση της παραγωγής, όχι η ποσότητά της, αλλά η διάρθρωσή της, δηλαδή η ποιότητά της. Μια πολιτική ειρήνης στο εξωτερικό θα σήμαινε ανάπτυξη της εσωτερικής αγοράς και πιο ειδικά ανάπτυξη της παραγωγής των μέσων καταναλώσεως. Η ρωσική ιμπεριαλιστική οικονομία μέχρι τα σήμερα στηρίζεται στην πελώρια συσσώρευση στον τομέα της βαριάς βιο-

Ο ΣΟΣΙΑΛΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΣ ΣΤΟΝ ΤΡΙΤΟ ΚΟΣΜΟ

Τα γεγονότα είναι εδώ κραυγαλέα.

Σ' ότι αφορά κατ' αρχήν την εισβολή και κατοχή του Αφγανιστάν, εδώ συνεχίζεται η πιο βάρβαρη καταπίεση των αρχών της ειρηνικής συνπαρχής. Και όχι μόνο συνεχίζεται, αλλά έχουν ενταθεί οι επιχειρήσεις του στρατού εισβολής ενάντια στους αντάρτες, καθώς και μάλιστα ιδιαίτερα, ενάντια στους αμάχους. Ηγέτες της αφγανικής αντιστάσης και γιατροί από πολλές χώρες που βοηθάνε τον πληθυσμό καταγγέλλουν τις πιο μεγάλες αγριότητες όπως τη χρήση θανατηφόρων αερίων ενάντια στον άμαχο πληθυσμό το κάψιμο της συγκομιδής, την ερήμωση των χωριών, ή τον ακρωτηριασμό μικρών παιδιών με νάρκες που έχουν σχήμα κούκλας όπου ρίχνουν κατά χιλιάδες οι εισβολείς.

Η εξέodus του αγροτικού πληθυσμού συνεχίζεται. Τα στρατοπέδα στο Πακιστάν και το Ιράν δέχονται κατά κύματα νέους πρόσφυγες που φτάνουν σε τους μετερίστες υπολογισμούς στα 3 εκατομμύρια σ' έναν συνολικό πληθυσμό 17 εκατομμυρίων.

Κι όχι μόνο αυτό. Η γκορμπατσώφική ηγεσία έχει ξεκινήσει τις επιθέσεις της ενάντια στο Πακιστάν που αποτελεί το πιο ισχυρό μετόπισθεν της αφγανικής αντιστάσης.

Μέσα στον μήνα Φεβρουάριο η αεροπορία των αφγανών ανδρείκελών της Μόσχας βομβάρδισε δύο φορές το στρατόπεδο αφγανών προσφύγων στο βορειοδυτικό Πακιστάν.

Αυτοί οι βομβαρδισμοί που προκάλεσαν πολλούς νεκρούς είναι πολύ χαρακτηριστικοί του «στύλ Γκορμπατσώφ».

Είχαν σε μια στιγμή που συνεχίζονται οι έμμεσες διαπραγματεύσεις στην Γενεύη ανάμεσα στην πακιστανική κυβέρνηση και τα ανδρείκελα της Καμπούλ για μια πολιτική λύση του αφγανικού, διαπραγματεύσεις που προωθήθηκαν με πρωτοβουλία των ρώσων σοσιαλ-ιμπεριαλιστών.

Ακριβώς για να δημιουργήσει αυταπάτες στην πακιστανική άρχουσα τάξη και να σταματήσει αυτή να δέχεται τους αφγανούς πρόσφυγες, η Ρωσία του Γκορμπατσώφ πρότεινε το σχέδιο της «συναδέλφωσης του αφγανικού λαού» σε συνδυασμό με το σχέδιο της «αποχώρησης των στρατευμάτων κατοχής».

Αν οι αντάρτες και το Πακιστάν δέχονταν αυτές τις «ειρηνικές» προσφορές του Γκορμπατσώφ η αφγανική αντίσταση και στη συνέχεια το Πακιστάν θα ήταν χαμένα. Ακριβώς επειδή οι Πακιστανοί δεν υποστήριξαν στις διαπραγματεύσεις της Γενεύης, ούτε το σχέδιο «συναδέλφωσης», ούτε το απατηλό

«χρονοδιάγραμμα αποχώρησης», οι σοσιαλ-ιμπεριαλιστές χρησιμοποίησαν τη μέθοδο της παιθούς με τα όπλα. Όμως αυτό το επιχείρημα δυνάμωσε την αντίθεση της πακιστανικής κυβέρνησης και του λαού στον σοσιαλ-ιμπεριαλισμό και τους ένωσε περισσότερο με τον ηρωικό αφγανικό λαό.

Η επιθετική αυτή πολιτική της γκορμπατσώφικής ηγεσίας συνεχίζεται παντού στον κόσμο.

Συνεχίζεται η υποστήριξη στους βιετναμέζους ρεβιζιονιστές φασίστες που κατέχουν την Καμπούτζ και το Λόος. Ο σοσιαλ-ιμπεριαλισμός ενισχύει τις στρατιωτικές του, ιδιαίτερα τις ναυτικές του βάσεις στο Βιετνάμ.

Το ίδιο συνεχίζεται οι πιο κλημμένες μορφές εξάρτησης και επέμβασης στο πλειοψηφικό σοσιαλ-φασιστικό καθεστώς όπως στην Αιθιοπία, τη Ν. Υεμένη, τη Λιβύη, την Κούβα, την Αγκόλα.

Το ίδιο συνεχίζεται η καταπίεση των λαών της ανατολικής Ευρώπης, ιδιαίτερα η υποστήριξη στο σοσιαλ-φασιστικό Γαρουζέλσκι ενάντια στην εργατική τάξη και το λαό της Πολωνίας. Αυτά είναι τα γεγονότα παντού εκτός από την Ευρώπη.

Στη Δ. Ευρώπη η γκορμπατσώφική πολιτική «Ειρήνης» είναι στις δόξες της. Εδώ δεν γίνεται κανένας πόλεμος και τα σύνορα του 1945 είναι σεβαστά από όλους. Όσο λοιπόν πιο πολλές φορές προφέρει κανείς την λέξη ειρήνη σ' αυτή την περίοδο του κόσμου, τόσο πιο πολύ πιστεύοις μπορεί να γίνει.

Η ΕΠΙΘΕΣΗ, ΕΙΡΗΝΗΣ, ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ

Αυτό κάνει ο Γκορμπατσώφ. Όμως κι εδώ υπάρχει το κριτήριο της πράξης. Η πράξη όμως εδώ συνίσταται στο πως ξεδιπλώνει κανείς το στρατό του και τα πολεμικά του μηχανήματα στις δύο πλευρές των συνόρων.

Από και μπορεί να φανεί ποιά είναι η πρόθεση του καθενός απέναντι σ' αυτά τα σύνορα, αν δηλαδή σ' αλήθεια σκοπεύει να τα σεβαστεί.

Αυτή η πράξη λέει ότι η ΕΣΣΔ συνεχίζει να έχει μια συντριπτική υπεροπλία στα συμβατικά όπλα, δηλαδή σε αριθμό στρατιωτών, άρμα μάχης, πυροβόλα και αεροπλάνα, μια υπεροπλία της τάξης του 3 προς 1.

Αυτή η αναλογία δεν είναι στατιστικό μιας πολιτικής που αποβλέπει στην ειρήνη, ακόμα κι αν εξουσιοδοτήσουμε για μια στιγμή την επαγγελματική πολιτική της Μόσχας, σ' όλα τ' άλλα σημεία του πλανήτη. Αυτή η υπεροπλία δεν δικαιολογείται ούτε από τη συμβατική δύναμη του αντιπάλου μεγάλου ιμπεριαλισμού των ΗΠΑ, για τον απλό λόγο ότι αυτή έχει τη βάση της στην άλλη άκρη ενός ωκεανού, πράγμα που καθιστάει πρακτικά αδύνατη τη στρατιωτική μετακίνηση αυτών των συμβατικών δυνάμεων σε κλίμακα τέτοια που να επιτρέπει μια επίθεση στην ΕΣΣΔ.

Η ρωσική εξωτερική πολιτική όταν μιλάει για ασφαλισμό μιλάει υποσυνείδητα μόνο για την κατάρρευση των πυρηνικών όπλων. Γι' αυτό όλη της η προπαγάνδα ήταν και εί-

ΚΑΤΩ ΤΟ ΣΑΠΙΟ ΑΣΤΙΚΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

Αποσπάσματα από Λένιν και ΚΚΚίνας

Μια μυθήρια αυτοκτονία γιατί έγινε δύο φορές στην ίδια τάξη. Είναι ένα ακόμα έγκλημα του ασταθούς και ασπίου «εκπαιδευτικού» συστήματος. Είναι αποτέλεσμα της άσωσης των αποδίδει η ιδιολογία της άρχουσας τάξης, αυτής που καλλιεργεί τις αξίες του πρώτου μαθητή ήλωση τη λήθη του βαθμού, την εξύωση της αποστήθιας σε οριτή, το

ΛΕΝΙΝ, ΓΙΑ ΤΗ ΝΕΟΛΑΙΑ

Το παλιό σχολείο δούλενε πως ήθελε να διαμορφώσει έναν άνθρωπο με γενική και πλήρη μόρφωση και να δώσει γενικά τις επιστήμες. Τώρα όμως ξέρουμε ότι κάτι τέτοιο ήταν ανέλαβε λάθος, γιατί όλη η κοινωνία στηρίζεται και βασίζεται στη διαίρεση των ανθρώπων σε τάξεις, σε εκμεταλλεύτες και καταπιεζόμενους. Ήταν φυσικό, το παλιό σχολείο, πιστωμένο από το ταξικό πνεύμα, να παρήκει γνώσεις μόνο στα παιδιά της αστικής τάξης. Κάθε λέξη ήταν προσαρμοσμένη στα συμφέροντα της αστικής τάξης. Το παλιό σχολείο διαπαιδαγύευσε τη νέα γενιά των εργατών και των αγρότων, μόνο και μόνο για να τη βάλει στην υπηρεσία της αστικής τάξης, και με σκοπό να διαμορφώσει για σφέρος της, υπήρξε χρησιμότες και ικανότες να τησπορέσουν κέρδη χωρίς να ταραχούν την ησυχία της και την απραξία της. Γι' αυτό, απορρίπτοντας το παλιό σχολείο, ορίσαμε σαν καθήκον να μην κρατήσουμε απ' αυτό παρά ότι έχουμε ανάγκη για να φτιαχίσουμε μια εκπαίδευση πραγματικά κομμουνιστική.

Θίγει εδώ τις μορφές και τις κατηγορίες, που ακολουθούν παλαιά και διατηρούνται για το παλιό σχολείο και που συχνά οδηγούν σε ερμηνείες ολόκληρα λυθιμένες. Λένιν ότι το παλιό σχολείο ήταν το σχολείο της μελέτης των βιβλίων, της σφύρας και της καλλιέργειας. Αυτό είναι αλήθεια. Ωστόσο όμως, πρέπει να ξέρουμε να διακρίνουμε κάθε τι αρνητικό και κάθε τι χρήσιμο για μας, που υπήρχε στο παλιό σχολείο και πρέπει να ξέρουμε να κρατάμε απ' αυτό ό,τι είναι απαραίτητο για τον κομμουνισμό.

Το παλιό σχολείο ήταν το σχολείο της μελέτης των βιβλίων, ανάγκαζε τους ανθρώπους να ιερομηνούν ένα παρά γνώσεις, αχρηστές, παλιές, και απνεκρωμένες, που παραφορούσαν το μυαλό και μετατρέπουν τη νέα γενιά σε γραφειοκράτες κομμουνιστές και ραμψινοί στα ίδια μέτρα. Όμως, θα κάνει σοβαρό λάθος, αν επιχειρήσετε να συμπεράνετε απ' αυτά ότι μπορεί κανείς να γίνει κομμουνιστής χωρίς να έχει πρώτα υιοθετήσει τον πλοίο που έχει πισσορρεύσει η ανθρώπινη γνώση. Θα ήταν σφάλμα να πιστεύουμε ότι αρκεί η «προμοιότυπο»

με τα κομμουνιστικά συνθήματα, τα συμπεράσματα της κομμουνιστικής επιστήμης, χωρίς να έχουμε αφημεύσει εκείνο το σπινάκο των γνώσεων, από τις οποίες προήλθε αιτός ο ίδιος ο κομμουνισμός. Η μαρξιστική θεωρία είναι ένα παράδειγμα, που αποδεικνύει πως ο ίδιος ο κομμουνισμός γεννήθηκε από το σύνολο των ανθρώπινων γνώσεων.

ΤΑ ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ ΤΩΝ ΕΝΩΣΕΩΝ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ

Ο ρόλος της προηγούμενης γενιάς ήταν να πολεμήσει την αστική τάξη. Το κυριότερο καθήκον ήταν να κριτικάρει την αστική τάξη, να εξάγει στις μάζες το μήτημα της μίσους ενάντια στην αστική τάξη, να ανυψώσει την ταξική συνείδηση, να ξέρει να συγκεντρώνει τις δυνάμεις της. Τα καθήκοντα όμως της νέας γενιάς είναι πιο πολύπλοκα. Δε σπάνει μόνο να συγκεντρώνεται όλες τις δυνάμεις για να διατηρήσει την ισχύ των εργατών και των αγρότων ενάντια στην καπιταλιστική επέδωρη. Οφείλετε να το κινείτε, και το έχετε καταλάβει, κάθε κομμουνιστής, έχει μεγάλη σημασία σ' αυτό. Όμως αυτό δεν αρκεί. Οφείλετε να οικοδομήσετε την κομμουνιστική κοινωνία. Το πρώτο μέρος της δουλειάς έχει ήδη γίνει. Το έδαφος έχει εξομαλυνθεί και πάνω σ' αυτό το έδαφος η νέα κομμουνιστική γενιά οφείλει να οικοδομήσει την κομμουνιστική κοινωνία. Αυτό είναι το καθήκον σας και δε θα μπορούσε να το βγάλει πέρα παρά μόνο όταν θα γίνεται κύριο της συζήτησης επιστήμης, όταν θα μετατρέψετε τον κομμουνισμό από πίσω, σε μυσθός, συνταγή, καθήκον, πρόγραμμα, έργο να μάθε τον απλό, σ' αυτή τη ζωντανή πραγματικότητα, που είναι η ενότητα της στην άμεση δράση σας, όταν τέλος θα κανετε τον κομμουνισμό οδγή της ελπίας, της πρακτικής δουλειάς, στο ίδιο πάλι (σελ. 261).

ΘΕΣΕΙΣ ΣΤΗΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

(Από το βιβλίο Σχολείο για τις μάζες στην Κίνα)

Μπορούμε να πούμε ότι στην Εκπαιδευτική Επανάσταση κάθε βήμα προς τα εμπρός γίνεται μέσα από σκληρό αγώνα. Στο παλιό της εκπαίδευσης οι δυνάμεις της αστικής τάξης, η αστική ιδεολογία, η δύναμη των παλιών συνθημάτων ασκούσαν ακόμα μια πάρα πολύ μεγάλη επιρροή και δεν είναι τόσο εύκολο να καταστρέψουμε μ' ένα χτύπημα απ' αυτά τα πρόγματα. Αυτό έχει τις ιστορικές του αιτίες. Το κίνημα κριτικής στον Αν Πισο και στον Κομφουκίω φαίνεται ακριβώς απ' το πρόβλημα, ότι η αντιδραστική ιδεολογία της κομφουκινής παιδαγωγικής διάρκειά περισσότερο από δύο χιλιάδες χρόνια, ότι αντιλήφθηκε όπως «εκείνοι που είναι στα μπλά είναι έθελοντες, εκείνοι που είναι στα χαμηλά είναι ανούσιοι» ή όπως «στος καλύτερους φοιτητές οι καλύτερες θέσεις» κ.λπ., δεν είναι ριζωμένες μόνον στην εκπαίδευση, αλλά ασκούν επιρροή ακόμα και στις μάζες. Έτσι, αν σκεφτούμε ποια ήταν η κατάσταση του πανεπιστημίου μας μετά την Απελευθέρωση και πριν από την Πολιτιστική

Επανάσταση, βλέπουμε ότι υπήρχε ένα πλήθος αντιλήψεων, υπήρχε η φεουδαρχική εκπαίδευση, η καπιταλιστική εκπαίδευση και υπήρχε ακόμα η ρεβιζιονιστική εκπαίδευση που εργαζόταν από τη Σοβιετική Ένωση. Όσο για τις ιδεολογικές γραμμές αυτές είναι τρία παιδαγωγικά συστήματα, πρακτικά όμοια. Καταλαβαίνετε καλά ποιά επιρροή μπορούσε να έχει η κομμουνιστική ιδεολογία. Όσο για την καπιταλιστική ιδεολογία, όπως ξέρετε, το Κίγκ - γουοι σημαίνει γρήγορη, το Κίγκ - γουοι σημαίνει πρόβλημα. Μετά το θάνατο του Στάλιν, την εξουσία διατήρησε την σφετεριστική ο Κρούτσωφ, στοιχεία αστικά, ρεβιζιονιστικά. Αυτό είναι ουσιαστικό. Αλλά τότε πρέπει να εξετάσουμε ένα άλλο πρόβλημα, γιατί μετά το θάνατο του Στάλιν, σε λίγα χρόνια, σε ελάχιστο χρονικό διάστημα, ο ρεβιζιονισμός ανεβαίνει στην

δουλικό πνεύμα απέναντι στις σχολικές αρχές, την περιφρόνηση στην χειρωνακτική δουλειά, τον ανελέητο ανταγωνισμό ανάμεσα στους μαθητές. Παραθέτουμε μ' αυτή την ευκαιρία αποσπάσματα από έργα του Λένιν, για την παιδεία καθώς και κομματικές θέσεις στελεχών του ΚΚΚίνας στην περίοδο της πολιτιστικής επανάστασης:

για στόχο να διαμορφώσει εκατομμύρια οργανιστές και ηγέτες του λαού, με λίγα λόγια να φτιαχίσει παλιούς. Ο Κομφουκίος έλεγε «στην καλύτερη φοιτητές οι καλύτεροι θέσεις». Ο Άντο Σάο - σι έλεγε «Μελέτατε για να γίνετε υπάλληλοι». Δεν υπάρχει, λοιπόν, μεγάλη διαφορά. Οι ιδεολογικές γραμμές βαθύτατα αυτών των εκπαιδευτικών συστημάτων απορρίπτονται από τον τίπο του στόχου και πρακτική ο σχηματισμός. Από όλα ξεπερνούνται συνθήματα σαν τα: «η διανοητική εκπαίδευση στην πρώτη θέση» και βαθμιαία στο ποίτο διοικητικής» κ.λπ. Απ' αυτά βγαίνει ότι στο σχολείο τα βασικά πράγματα είναι οι γνώσεις. Αν οι γνώσεις μοιζιούνται καλά η κακή, αν ένας φοιτητής είναι καλός η κακός φοιτητής, αν αυτό εξαρτάται από τους βαθμούς. Αν εξεταζόμαστε βαθμιαία, μπορούμε να κάνουμε υπάλληλους, καθηγητές, μηχανικούς, τον εμπιστευόμαστε. Αυτό σημαίνει ότι δημιουργείται μια αριστοκρατία του πνεύματος και όχι προκταρισμός διανοητικών. Η επιρροή όλων αυτών των πραγμάτων είναι βαθιά στο σχολείο. Με την Πολιτιστική Επανάσταση, οι μάζες των εκπαιδευτικών, των φοιτητών και των στελεχών έχουν δεχτεί μια βαθύτατη πολιτική εκπαίδευση, αιτήθηκε η συνείδηση της ταξικής πάλης και της πάλης γραμμών. Όπως αυτές οι επιρροές δεν εξαφανίστηκαν για πάντα, έτσι όπως στο πεδίο της εκπαίδευσης η πάλη ανάμεσα στις δύο τάξεις, στις δύο γραμμές και στους δύο όρους, δεν λήθηκε οριστικά, το πρόβλημα ποιος εκπαιδεύει ποιόν δεν λήθηκε ακόμα μια για πάντα. Η ΤΑΞΙΚΗ ΠΑΛΗ ΣΤΟ ΚΙΝΚ - ΧΟΥΑ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ (σελ. 93 - 94).

Ο Ένγκελς λέει ότι ο κοινωνικός καταμερισμός της εργασίας είναι η βάση της ταξικής διαίρεσης. Και στη σοσιαλιστική κοινωνία συνεχίζει να υπάρχει αυτό το πρόβλημα, γιατί στη σοσιαλιστική κοινωνία δεν υπάρχει ακόμα μια τέτοια υπερπληθυσία εργατών έτσι που να μπορεί η ανθρώπινη εργασία να εξαρτάται από την ανάγκη να είναι ένα μέσο επιβίωσης. Έτσι «εκατομμύρια υπάρχουν και στη σοσιαλιστική κοινωνία διάφορες μορφές καταμερισμού εργασίας. Υπάρχουν εκείνοι που ασχολούνται με το δικασμό, εκείνοι που ασχολούνται με τη λογοτεχνία, εκείνοι που ασχολούνται με τη διοίκηση του κράτους κ.λπ. Και αφού όλα αυτά εξακολουθούν να υπάρχουν, αυτή είναι και η βάση για την ύπαρξη των τάξεων. Αυτό σημαίνει ότι η εξακολουθήση της ύπαρξης των τριών μεγάλων διαφορών είναι ένα αντικειμενικό γεγονός στον σοσιαλισμό, δεν είναι δυνατό να καταργηθούν άμεσα. Έτσι, εξακολουθεί να υπάρχει η διαφορά ανάμεσα στη χειρωνακτική και τη διανοητική εργασία, ανάμεσα στην πόλη και την ύπαιθρο, ανάμεσα σε εργάτες και αγρότες, ο νόμος της αξίας ασκεί ακόμα το ρόλο του, το εμπειριστικό σύστημα της διδασχής, κανονίζεται με βάση διαφορετικές εργασίες. Αν όλα αυτά τα θέματα δεν αντιμετωπισθούν σωστά, υπάρχει ο κίνδυνος να αναπαράγεται μια καινούρια αστική τάξη.

Για παράδειγμα, πως Η ΕΣΣΔ ετοίμασε ρεβιζιονιστική χώρα. Αυτό είναι ένα ενδιάμεσο πρόβλημα. Μετά το θάνατο του Στάλιν, την εξουσία διατήρησε την σφετεριστική ο Κρούτσωφ, στοιχεία αστικά, ρεβιζιονιστικά. Αυτό είναι ουσιαστικό. Αλλά τότε πρέπει να εξετάσουμε ένα άλλο πρόβλημα, γιατί μετά το θάνατο του Στάλιν, σε λίγα χρόνια, σε ελάχιστο χρονικό διάστημα, ο ρεβιζιονισμός ανεβαίνει στην

έξοδισμα. Γιατί το πρώτο σοσιαλιστικό κράτος μεταβλήθηκε σε καπιταλιστικό και μετά καταντήσε σοσιαλ-ιμπεριαλιστικό. Από που προέρχονται όλα αυτά. Πρέπει να πούμε ότι ο Σόντρωφ, Στάλιν ήταν ένας μεγάλος μαρξιστής - λένινιστής, ότι αυτός επέμεινε στην θεωρία της δικτατορίας του προλεταριάτου, όμως εξετάζοντας σήμερα το πρόβλημα πρέπει να πούμε ότι δεν το έκανε μέχρι το βάθος. Για παράδειγμα, στο χώρο της ιδεολογίας η επανάσταση δεν ήταν πραγματικά ριζοσπαστική στον τομέα του σχολείου, δεν ήταν καθόλου εκκομμουνιστική. Η θέση του Στάλιν στο πρόβλημα των αστικών δικαίων, στην επανάσταση στο χώρο της εκπαίδευσης, δεν υπήρξε ποτέ συνεπής. Στο βιβλίο «Οικονομικά προβλήματα του σοσιαλισμού στην ΕΣΣΔ», αυτός δήλωνε ότι στην σοσιαλιστική κοινωνία το ιμπεριαλιστικό σύστημα και η ανταλλαγή δεν μπορούσαν να αναπαράγουν μια καινούρια αστική τάξη. Γι' αυτό, στην πρακτική δουλειά, που μπορούσαν να περιορίσει αυτά τα πράγματα. Πως μπορούσε να μειώσει τις τρεις μεγάλες δυνάμεις. Σ' αυτό το επίπεδο η δουλειά του δεν υπήρξε καθόλου ικανοποιητική, γιατί αν στο θεωρητικό επίπεδο υπήρχαν ισοσταθμίες σαν κι αυτές και στο επίπεδο της πρακτικής δουλειάς δεν μπορεί παρά να υπάρχουν ανεπάρκειες. Έτσι στο χώρο της παιδείας, τα προνόμια ήταν ποιά μεγάλα, υπήρχε ακόμα ένα προνόμιο της στρώμα. Η εξουσία των ακαδημαϊκών αρχών ήταν πραγματικά σημαντική. Στο σχολείο τότε υπήρχε το σύστημα του μοναδικού διαιτητή, ο καθηγητής έκανε μαθήματα και οι φοιτητές είχαν μόνο το δικαίωμα να ακούνε. Αυτές οι αντιθέσεις υπήρχαν την εποχή του Στάλιν. Ανάμεσα στα στελέχη του κράτους και των διοικητικών οργανισμών οι διανοούμενοι ήταν πάρα πολλοί.

Όλοι οι διανοούμενοι απολαμβάνουν πάρα πολλά προνόμια, ανάμεσα στα οποία και ένα μισθό πολύ πιο μεγάλο από το μισθό των απλών εργατών, ενώ οι καθηγητές πανεπιστημίου έχουν ατοκίνητο. Το γεγονός ότι αυτές οι διαφορές δεν περιμετρήθηκαν, επέτρεψε την επέκτασή τους. Γι' αυτό όλη η Κρούτσωφ επανεξέτασε τον καπιταλισμό, αυτός είχε κιάλας τις κοινωνικές του βάσεις και η σοβιετική κοινωνία άλλως γρήγορα χαρακτηρίσει. Αυτό είναι ένα ιστορικό μήτημα που είναι πολύ σημαντικό όχι μόνον για εμάς, αλλά για ολόκληρο το διεθνές κομμουνιστικό κίνημα.

Και έπειτα πριν από την Πολιτιστική Επανάσταση γρήγορα ότι μια σοσιαλιστική κοινωνία δεν μπορεί να γρήγορα προς τα πίσω, δεν μπορούσε να γίνει παλιότυπος στη καπιταλισμό, νομίζαμε ότι αυτό αναποκρινόταν στους νόμους της κοινωνικής ανάπτυξης από την πρωτόγεννη κοινωνία, στη δουλοκτητική, στη φεουδαρχική, στην καπιταλιστική, στη σοσιαλιστική και τέλος στην κομμουνιστική. Στην πραγματικότητα απολοισόσαμε το πρόβλημα της ταξικής πάλης, δεν κατανοήσαμε ποσο περιπλοκό ήταν πως ήταν δυνατό μια σοσιαλιστική κοινωνία να ξαναγίνει καπιταλιστική. Οχι, αυτό ήταν ένα πράγμα που δεν ήταν φανερό για εμάς, γιατί και οι ρεβιζιονιστές της χώρας μας δεν μπόρεσαν ποτέ να ταξική πάλη, για πάλη γραμμών. Αυτό είναι ένα πράγμα που ξεκαθαρίσαμε μόνο με την Πολιτιστική Επανάσταση. Τότε καταλάβαμε ότι σε μια σοσιαλιστική κοινωνία ο σοβαρότερος κίνδυνος είναι ακριβώς η παλινόρθωση του καπιταλισμού, ότι αυτό είναι ένα πραγματικό πρόβλημα. (ΣΧΟΛΕΙΟ ΚΑΙ ΑΣΤΙΚΟ ΔΙΚΑΙΟ (σελ. 105 - 108).

ΡΩΣΙΚΕΣ ΠΡΟΚΛΗΣΕΙΣ

Συχνές παραβιάσεις του εναέριου χώρου Πιέσεις για προξενείο στη Θεσσαλονίκη

Οι Ρώσοι παραβιάζουν συχνά τον ελληνικό εναέριο χώρο και ασκούν πιέσεις για την δημιουργία Προξενείου στην Θεσσαλονίκη.

Αυτό τα γεγονότα έρχονται στην επικαιρότητα, λίγους μήνες μετά το αγόρασμα οικοπέδων στο Πεντάγωνο από τους Ρώσους.

Με λίγα λόγια η Ρωσία και ο ηγέτης της Μ. Γκορμπατσώφ ακολουθώντας την πολιτική της αναγκασμένης υπερδύναμης αφηρούν κυριαρχικά δικαιώματα της Ελλάδας και αέροναν τον ανταγωνισμό τους με την αμερικανική υπερδύναμη, μέσα στην γύρα μας.

ΠΡΟΞΕΝΕΙΟ ΣΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Από χρόνια η Ρωσία ζητούσε προξενείο στη Θεσσαλονίκη. Την διάφορη από οφείλεται στη μεγάλη σημασία που δίνει στη βόρεια Ελλάδα και στον ανταγωνισμό της με την αμερικανική υπερδύναμη. Είναι σαφές ότι η ύπαρξη προξενείου θα βάλει την δυνατότητα στους Ρώσους να παρικολοιοθούν από κοντά την νότια Γιουγκοσλαβία, και τις αμερικανικές στρατιωτικές δραστηριότητες στην Β. Ελλάδα. Μην ξεχνάμε τις παρσιές δραστηριότητες των Ρώσων πράχτορων με αμερικανικές έδει από την βάση της Ν. Μακρόν.

Στις πιέσεις των Ρώσων από χρόνια, για την άδεια ίδρυσης προξενείου, αντιπρόκειναν οι ελληνικές κυβερνήσεις. Γι' αυτό οι Ρώσοι ζήτησαν την ίδρυση γραφείου της ΑΕΡΟΦΛΟΤ στην Αθήνα, πράγμα που έγινε και αποδείχθηκε ότι δεν είχε κανένα άλλο λόγο παρά μόνο το πρώτο βήμα για την ίδρυση του προξενείου. Γιατί δεν έχει παρρητηθεί καμία σημαντική προσέλευση τουριστών από την Ρωσία στην Β. Ελλάδα, που να δικαιολογεί την αναγκαιότητα ίδρυσης γραφείου της ΑΕΡΟΦΛΟΤ. Για το λόγο αυτό μάλιστα υπάρχουν προβλήματα, αν θα συνεχισθεί η άδεια για την ΑΕΡΟΦΛΟΤ και ποιά περισσότερο για την ίδρυση Προξενείου. Μέσα σ' αυτό το κλίμα εντάσσονται οι πιέσεις που ασκούν οι Ρώσοι μέσα των παραβιάσεων του εναέριου χώρου.

Το πιο σημαντικό όμως σ' αυτή την ιστορία, είναι η στάση του Παπανδρέου, που ενώ καταγγέλλει τους αμερικανούς ανοητά και απαιτεί το αντιαμερικανικό κλίμα, δεν λέει κουβέντα για τους Ρώσους.

Ένω κατηγορεί τον Ρήγαυ για επιθετικότητα, μιλάει συνεχώς για την εγγύτητα Γκορμπατσώφ την ίδια στιγμή που το στρατιωτικά αεροπλάνα της Μόσχας παραβιάζουν τον εναέριο χώρο και κινικά δηλώνουν, ότι έχουν κάθε δικαίωμα να το κάνουν.

Βέβαια υπάρχουν και αντιθέσεις στην κυβέρνηση του Παπανδρέου και έτσι βγαίνουν στο φως της δημοσιότητας τα γεγονότα τόσο των παραβιάσεων όσο και της διαμαρτυρίας.

Αλλά ο ίδιος ο Παπανδρέου και ο Παποπούλιας δεν είναι λέξη για να ενημερωθεί ο ελληνικός λαός και η διεθνής κοινή γνώμη. Κι όλα αυτά για να μην χαλάσει το πορταίο που Γκορμπατσώφ. Μέχρι εκεί φθάνει η υπατέλεια του Παπανδρέου, αλλά και τα δήθεν δημοκρατικού και προοδευτικού αστικού τοποι, που δεν γραφουν κουβέντα για την συσκευή, μεθόδικη προσέγγιση των Ρώσων να βάλουν την γύρα μας, κάτω από την κυριαρχία τους.

Όμως ο λαός μας είναι σίγουρο ότι θα καταγγέλλει τα σχέδια των υπερδυνάμεων και των υποταχτικών τους και θα βροντοφωνάζει: ΟΥΤΕ ΑΜΕΡΙΚΗ - ΟΥΤΕ ΡΩΣΙΑ ΕΘΝΙΚΗ ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑ.

Ο ΩΒΙΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΑΣΤΙΚΗΣ ΤΑΞΗΣ ΚΑΤΑΠΑΤΑΕΙ ΚΑΘΕ ΑΘΛΗΤΙΚΟ ΠΝΕΥΜΑ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛ. 1

Οι αστικές τάξεις και τον ιμπεριαλισμό. Αλλά ακόμα και σ' αυτό το ίδιο το αθλητικό επίπεδο, αν υπήρχε κάτι καλό στην νίκη της Εθνικής, ήταν σε αντίθεση με το αντιαθλητικό πνεύμα που έφτασε εκείνες τις μέρες ο τύπος και η τηλεόραση.

Ήταν το ότι η διακρίση αυτή έγινε σε ένα σθλήμα που ακόμα κινείται σε κάποια επίπεδα ερασιγυρισμού, και από μια ομάδα που ήταν το πιο ήπιο στοιχείο στην παράσταση που παίχθηκε στο Στάδιο Ειρήνης και Φιλίας. Και αυτό το ήθος βλάθηκε να γυνηθεί η αστική τάξη με τις τεράστιες οικονομικές προσφορές, την διοημισιακή εκμεταλλεύση και τους «θετικούς» χορηγητισμούς.

Αλλά και η συγκεκριμένη ταχτική του Παπανδρέου που έφτασε στην μεγάλη προκλήση, να δεχθεί στο Καστρί τον Γκόλλη, αγνοώντας όλους τους άλλους που συνετέλεσαν σ' αυτή την διακρίση. Επισπεύδοντας μάλιστα γι' αυτό την συνένδωση του Εκτελεστικού Γραφείου του ΠΑΣΟΚ. Ενώ από την άλλη πλευρά ο Μητσοτάκης έτρεχε μέσα στην ζέση να ανακινώσει με αρκετές φωνάρες το αθλητικό πρόγραμμα της Ν.Δ.

Πραγματικός αθλητισμός μπορεί να γεννηθεί στη χώρα μας μόνο σε συνκροση με το πνεύμα του ανταγωνισμού, του εθνικισμού και της πολιτικής και οικονομικής εκμεταλλεύσης. Και για κάτι τέτοιο χρειάζεται το ανέπαμο του πολιτιστικού επιπέδου όλου του λαού, μέσα από την ανάπτυξη των ταξικών και αντιιμπεριαλιστικών αγώνων. Μέσα από το δυνάμωμα και το ατέρωτα της προλεταριακής ιδεολογίας στις ευρύτερες λαϊκές μάζες. Αυτό είναι το βασικό και κάνει αρκετά κακόγουστη την δημοφιλία του ψευτο - ΚΚΕ που προσπάθησε να εξαντλήσει όλη του την κριτική, στο ζήτημα της υποδομής του αθλητισμού, συμμετέχοντας και αυτό στην έκρηξη του εθνικιστικού πάθους για την νίκη και τα επινέκια.

Αλλά και τα πρώτα... αναπτυξιακά (!) μέτρα της κυβέρνησης για το μπάσκετ, με τις χιλιάδες μπάλλες και φόρμες που θα προσφέρει στα σχολεία.

Ελπίζουμε πως με λίγη πίεση από το ψευτο - ΚΚΕ θα δοθεί και μερικά... παπούτσια!

«ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ» ΔΕΚΑΠΕΡΗΜΕΡΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΗΣ Ο.Α.Κ.Κ.Ε.

ΓΚΟΡΜΠΑΤΣΩΦ:

Η ΠΡΟΒΙΑ ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΚΡΥΨΕΙ ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΟΥ ΛΥΚΟΥ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΣΕΛ 3

μηχανίας σε βάρος της ελαφριάς σε μια συσσώρευση που βρίσκεται με τη σειρά της στην υπηρεσία της πολεμικής βιομηχανίας. Από αυτή την ανισορροπία έχει προκύψει αυτή η τρομαχτική πολεμική μηχανή που σε συσσώρευση χαλίβα ξεπερνάει όλους τους ανταγωνιστές της μαζί, ενώ ο ρώσικος λαός στερείται ένα επίπεδο υλικής διαβίωσης που θα αντιστοιχούσε σε ένα τέτοιο επίπεδο υλικής παραγωγής.

Αλλάζει αυτή τη διάρθρωση ο Γκορμπατσώφ; Κάνει έστω τέτοια βήματα σ' αυτή την κατεύθυνση. Αντίθετα κάνει βήματα στην αντίστροφη κατεύθυνση. Εντείνει τις προσπάθειες στην παλιά κατεύθυνση και μάλιστα εντείνει και την ανισορροπία υπέρ της βαρείας βιομηχανίας.

Το ομολογεί στην ίδια «ιστορική» του εισήγηση.

«Γνωρίζετε ότι η περίοδος του 12ου πενήταχρονου έχει αποφασιστική σημασία για μας, από την άποψη του εκσυγχρονισμού του τομέα μηχανοκατασκευών της χώρας, του εκσυγχρονισμού των κεφαλαίων παραγωγής και της επιτάχυνσης της επιστημονικής και τεχνολογικής πρόοδου. Η προσπάθεια για την εξασφάλιση της κατά προτεραιότητα ανάπτυξης του τομέα μηχανοκατασκευών χρειάστηκε να αντιμετωπίσει μεγάλες δυσκολίες, αλλά παρ' όλα αυτά συνεχίζεται. Τα προηγούμενα χρόνια η παραγωγή βιομηχανικών ρομπότ αυξήθηκε κατά 14%, των συστημάτων ευέλικτης αυτόματης παραγωγής κατά 160%, των συνδυασμένων παραγωγικών στοιχείων κατά 120% και των ολοκληρωμένων μηχανικών συστημάτων κατά 40%. Οι τοποθετήσεις κεφαλαίων στον επανεφοδιασμό με εργαλεία και στην ανανυσκρότηση του υπάρχοντος μηχανοκατασκευαστικών εργοστασίων, αυξήθηκαν κατά 30%.

Το Πολιτικό Γραφείο θα προκλήσει συνεχώς πως εκπληρώνεται το πρόγραμμα που αφορά τον τομέα των μηχανοκατασκευών. Ελπίζουμε ότι οι μηχανοκατασκευαστές θα ανταποκριθούν στα καθήκοντα που τους έχουν ανατεθεί. (Οι υπογραμμισμένες διέκες μας).

Πουθενά ο Γκορμπατσώφ σ' όλο το οικονομικό σκέλος της εισήγησής του δεν μιλάει με τόση έμφαση όσο όταν μιλάει για την μηχανοκατασκευή, και πουθενά αλλού τα νεύματά δεν είναι τόσο χτυπητά. Είναι φυσικό γιατί η εισήγηση ενώ διαπιστώνει ότι γενικά «η βιομηχανική παραγωγή αυξήθηκε κατά 4,9%...» «οι αυξήσεις σε τέτοιους δείκτες κλειδιά, όπως είναι τα πραγματικά κατά κεφαλήν εισοδήματα που πληθύνουν, τα ακαθάριστα αγροτικά προϊόντα, η κατασκευή από τη βιομηχανία καταναλωτικών αγαθών, ο όγκος των επενδύσεων κεφαλαίων και η εισαγωγή σε λειτουργία παλιν κεφαλαίων, και τα κέρδη, δεν έφτασαν τους στόχους του πλάνου, παρά την ουσιαστική αύξηση σε σύγκριση με τον προηγούμενο χρόνο (οι υπογραμμισμένες διέκες μας)».

Εδώ αποδεικνύεται περίτρανα ότι αυξάνεται ο σχετικός ρόλος της βιομηχανίας παραγωγής μέσων παραγωγής σε σύγκριση με την βιομηχανία παραγωγής καταναλωτικών μέσων και με το εισόδημα του πληθυσμού.

Πολλοί βέβαια επιφανειακοί αναλυτές της ρώσικης οικονομίας στις παλιές καπιταλιστικές χώρες, αλλά και ρεβιζιονιστές και οππορτουμιστές κάθε είδους βλέπουν μια κίνηση προς την προώθηση της παραγωγής καταναλωτικών αγαθών και προς την ανάπτυξη του καπιταλισμού παλιού τύπου, την απελευθέρωση της καπιταλιστικής μικροβιοτεχνίας με τον νέο νόμο «περί ατομικής εργασίας».

Με αυτόν ο Γκορμπατσώφ νομιμοποιεί την ιδιαιτική επιχειρηματική δραστηριότητα σε 29 τομείς, μεταξύ των οποίων τα υφαστικά, την ταπητουργία, την επισκευή κατοικιών, και αυτοκινήτων, την κατασκευή ενδυμάτων και παιχνιδιών,

την διδασκαλία κ.ά.

Όμως εδώ πρόκειται απλά για την αναγνώριση μιας καπιταλιστικής παραγωγικής μορφής που ήδη λειτουργούσε εδώ και χρόνια παρά και ενάντια σ' όποιεσδήποτε προσπάθειες της κυρίαρχης μεγαλοαστικής γραφειοκρατικής τάξης.

Με το νέο νόμο αυτό που αλλάζει είναι ότι αυτές οι - παράπλευρες περιθωριακές - μέχρι τα τώρα δραστηριότητες μπαίνουν κάτω από κρατικό έλεγχο και το σπουδαιότερο φορολογούνται. Όμως δεν προσθύνονται (με εξαίρεση μερικές πλευρές της αγροτικής παραγωγής). Υπάρχει μάλιστα μια διάταξη στο νέο νόμο που ορίζει ότι οι επαγγελματίες είναι υποχρεωμένοι να διατηρήσουν την πλήρη τους απασχόληση στον δημόσιο τομέα. Αυτός είναι ένας αποφασιστικός περιορισμός στην τάση ανάπτυξης μιας εκτεταμένης μικρής αστικής και μικροαστικής τάξης.

Ο πεινασμένος καρβέλιαν ονειρεύεται και οι φιλελεύθεροι αστοί σ' όλο τον κόσμο ψάχνουν απεγνωσμένα να δουν ένα πρόβατο στη θέση του λύκου. Προσπαθούν στην όλη απελευθέρωση του καπιταλιστικού ανταγωνισμού στο οικονομικό επίπεδο και στο δόνη κίνημα για δημοκρατία στο πολιτικό να διακρίνουν την εξήμερωση του θηρίου.

Σε τέτοιους ακριβώς παρακαμωμένους αστούς και φοβισμένους ανθρώπους ή στην καλύτερη περίπτωση σε απληροφόρητους ανθρώπους απευθύνεται η πολιτική Γκορμπατσώφ.

ΟΛΑ ΥΠΗΡΕΤΟΥΝ ΤΟΝ ΚΑΘΥΣΗΧΑΣΜΟ ΤΩΝ ΥΠΟΨΗΦΙΩΝ ΘΥΜΑΤΩΝ

Η μορφή που παίρνει αυτή η πολιτική και όχι το περιεχόμενό της υπηρετεί κυριολεκτικά την ταχτική του καθυστερημένου που επεξεργάζεται η Μόσχα για να αποκομίσει τα υποθήρα θύματα της.

Ο Γκορμπατσώφ απευθύνεται λιγότερο στο ρώσικο λαό και περισσότερο στους λαούς της Ευρώπης όταν μιλάει για δημοκρατία και διαφάνεια.

Είδαμε στο πρώτο μέρος του άρθρου μας τι σημαίνει δημοκρατία τύπου Γκορμπατσώφ. Δικαίωμα των εργατών να διαλέξουν ανάμεσα σε δύο - τρία αφεντικά με αντάλλαγμα να δεχτούν εντατικοποίηση της δουλειάς και κούρσοφρεμα του μισθού τους.

Όσο για τη διαφάνεια αυτό δεν είναι τίποτα άλλο από την επίσημη αναγνώριση μερικών γεγονότων από την κλίκα Γκορμπατσώφ προκειμένου αυτή πρώτον, να συντρίψει τους ανταγωνιστές της και δεύτερον, να αποχτήσει κάποια αξιοπιστία καθώς τα γεγονότα δεν μένουν ποτέ κρυφά καθώς κυκλοφορούν από στόμα σε στόμα μέσα στο λαό. Βέβαια και δώ κυριαρχεί η μέθοδος της επιλεκτικότητας. Θυμούνται οι λαοί της ΕΣΣΔ και ευρωπαϊκοί λαοί πόσο πάθος για «διαφάνεια» έδειξε ο Γκορμπατσώφ όταν βιάστηκε να τους ενημερώσει για τη ραδιενέργεια του Τσερνομπίλ αφού πρώτα την κατάγραψαν οι σταθμοί μέτρησης της Ευρώπης.

Αυτοί οι «επαισθητοί» που καμαρώνουν με το «δημοκρατικό πείραμα» στη Ρωσία και κόβεται η χολή τους μήπως αυτό το εμπόδιον οι κακοί άνθρωποι μέσα στο κόμμα και το κράτος, δεν έχουν άραγε παρατηρήσει ότι μπορεί κανείς να μιλάει ελεύθερα μόνο σε βάρος εκείνων ενάντια στους οποίους καταφέρεται ο Γκορμπατσώφ; Ότι δηλαδή δεν επιτρέπεται η κριτική στον Γκορμπατσώφ, στην κλίκα του και στην πολιτική του.

Ο Γκορμπατσώφ φροντίζει να αξιοποιήσει τους πάντες σ' αυτή του την δημοκρατικιστική σκηνοθεσία και ιδιαίτερα να ερεθίσει τη φαντασία της ευρωπαϊκής αστικής τάξης με το να σινεργαστεί έστω και προσωρινά με μερικούς φιλελεύθερους

αστούς της χώρας του.

Αυτή είναι η περίπτωση Ζαχάρωφ, που όπως μια σειρά άλλοι καπιταλιστές από την μπρεζνιεφική εποχή διανοούμνοι αστοί φιλελεύθεροι, δέκαρα δεν δίνουν για τα βάσανα της εργατικής τάξης της Ρωσίας.

Εδώ βέβαια συμβαίνει κάτι βαθύτερο. Η πολιτική απάτη της κλίκας Γκορμπατσώφ αγγίζει βαθύτερες χορδές της παγκόσμιας αστικής τάξης.

Η ΔΙΑΦΟΡΑ ΧΡΟΥΤΣΩΦ - ΓΚΟΡΜΠΑΤΣΩΦ

Οι αστοί και ρεβιζιονιστές σ' όλο τον κόσμο όπως θα ήθελε η ίδια η γκορμπατσώφική κλίκα προσπαθούν να ταυτίσουν την χρουσωφική με την γκορμπατσώφική περίοδο. Ο Γκορμπατσώφ ενώνεται με το Χρουστώφ ενάντια στον Μπρέζνιεφ. Ταυτόχρονα ενώνεται ενάντια και στον Στάλιν.

Οι εξισώσεις για τους αστούς φιλελεύθερους, τους τροτσκιστές και κάθε οππορτουμιστή είναι απλές: Γκορμπατσώφ = Χρουστώφ, Στάλιν = Μπρέζνιεφ. Η πρώτη εξίσωση ενδιαφέρει πολύ το σημερινό σοσιαλϊμπεριαλισμό γιατί ταυτίζει δύο διαφορετικές εποχές της ανάπτυξης του.

Ταυτίζει την πρώτη φάση του, τη Χρουστωφική, όπου αυτός βρίσκεται στην στρατιωτική άμυνα απέναντι στον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό με την σημερινή φάση του στην οποία αυτός βρίσκεται στην στρατηγική επίθεση.

Ο Χρουστωφικός δημοκρατικισμός συνδέεται με την πρώτη φάση της καπιταλιστικής παλιννόθεσης στην ΕΣΣΔ. Αυτός ο δημοκρατικισμός δεν είναι παρά η πολιτική βάση της συγκρότησης του πιο πλατειού αστικού μετώπου ενάντια στο επαναστατικό προλεταριάτο, ενάντια στην γραμμή του Στάλιν. Είναι η ενότητα του τροτσκισμού, και του μπονχαρινισμού, των επιγόνων του μενσεβικισμού και των παλθών αστών της σοβιετικής εποχής. Είναι η ενότητα με τα νέα αστικά στοιχεία της γραφειοκρατίας και η απελευθέρωση κάθε αστικής τάξης μέσα στην μικροαστική τάξη. Είναι η επικύρωση της άμεσης υποστήριξης της παγκόσμιας αστικής τάξης για την σταθεροποίηση της παλιννόθεσης. Αυτός είναι ο αντιδραστικός, αντιπρολεταριακός, αντισοσιαλιστικός «δημοκρατικισμός» της χρουσωφικής κλίκας. Είναι δηλαδή η έκφραση της πάλης για τη στήριξη της αστικής δικτατορίας ενάντια στην προλεταριακή.

Η μπρεζνιεφική εποχή δεν έχει σημαία της τη δημοκρατία. Ο ρεβιζιονισμός και η παλιννόθεση του καπιταλισμού έχουν δημιουργήσει έναν ολοκληρωμένο ιμπεριαλισμό νέου τύπου, τον ρώσικο σοσιαλϊμπεριαλισμό. Αυτός χρειάζεται την πιο άγρια καταπίεση, την πιο άγρια της εργατικής τάξης στο εσωτερικό για να πετύχει την παγκόσμια ηγεμονία στο εξωτερικό. Η μπρεζνιεφική εποχή εγκαταλείπει την περίοδο της στρατηγικής επίθεσης ενάντια στους λαούς της γης, αλλά και ενάντια στον κύριο ανταγωνιστή ιμπεριαλισμό, τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό. Ο Μπρεζνιεφισμός είναι άρνηση του Χρουστωφισμού στη μορφή. Είναι υποχρεωμένος να εμφανίζει την αστική φασιστική του δικτατορία σαν προλεταριακή δικτατορία, αν και στο θεωρητικό επίπεδο δεν εγκαταλείπει την γραμμή του παλλαϊκού κράτους. Ο Μπρεζνιεφισμός είναι η ολοκλήρωση της φασιστικής και των βασικών χαρακτηριστικών της νέας μεγαλοαστικής γραφειοκρατικής αστικής τάξης στο σύνολο της αστικής τάξης μέσα σ' όλη την ΕΣΣΔ. Είναι το βάθος της παγκόσμιας ηγεμονικής γραμμής αυτού του νέου χιτλερισμού, όπως καταγγέλλει ο Μάο Τσε Τούγκ.

Όμως η μπρεζνιεφική περίοδος είναι και περίοδος της άξυνσης των

αντιφάσεων παγκόσμια και εσωτερικά που διαπερνούν τον γραφειοκρατικό, στρατοκρατικό, κρατικομονοπωλιακό καπιταλισμό της ΕΣΣΔ.

Μετά από μερικές ταλαντεύσεις έρχεται η εποχή του Γκορμπατσώφ. Ο γκορμπατσώφισμός είναι η άρνηση πάλι του μπρεζνιεφισμού μόνο στη μορφή, ενώ υιοθετεί όλο το περιεχόμενο. Ο Γκορμπατσώφ είναι παιδί του Μπρέζνιεφ.

Ο «δημοκρατικισμός» του Γκορμπατσώφ δεν είναι ο δημοκρατικισμός του Χρουστώφ, ούτε ο «φιλελευθέρωσ» του Μπρέζνιεφ. Πρόκειται για τον «δημοκρατικισμό» και «φιλελευθέρωσ» που κομμοφλάει την μπρεζνιεφική πολεμική μηχανή ενώ προσπαθεί ταυτόχρονα να διορθώσει τις λάβες της και να την κάνει πιο αποτελεσματική.

Ο Μπρέζνιεφ φόβισε τη Δύση στην αλματώδη πορεία του. Ο Γκορμπατσώφ σφίριζει τους σκοπούς της ειρήνης με την μεγαλύτερη ένταση γιατί έχει αναλάβει το ιστορικό καθήκον να εξαπολύσει την επίθεση.

Ο Χρουστώφ καλούσε στο παγκόσμιο αστικό μέτωπο ενάντια στο ρώσικο προλεταριάτο.

Ο Γκορμπατσώφ προσπαθεί να διασπάσει την δυτική αστική τάξη κάνοντας μέτωπο με τους φιλελεύθερους, στήνει δηλαδή ένα πελώριο παγκόσμιο μέτωπο του καθυστερημένου απέναντι στην ΕΣΣΔ.

Αυτό το σκοπό υπηρετεί ο αντισταλινισμός του Γκορμπατσώφ: θέλει να συσπειρώσει τους αστοφιλελεύθερους αντικομμουνιστές μέσα κι έξω από την ΕΣΣΔ.

Ο Γκορμπατσώφ είναι Χρουστώφ μόνο σαν άρνηση της άρνησης, σαν άρνηση του Μπρεζνιεφισμού από τα δεξιά. Είναι Μπρέζνιεφ στο τετράγωνο.

Αυτό θα το νοιώσουν οδυνηρά κάποια στιγμή οι αστοί φιλελεύθεροι τύπου Ζαχάρωφ.

Στο τέλος δίπλα στον Γκορμπατσώφ θα μείνουν μόνο μερικοί τροτσκιστές να τον χειροκροτούν, αυτόν τον αντισταλινικό καθώς θα βαδίζει προς την Ευρώπη. Οι περισσότεροι από αυτούς άλλωστε από παράδοση στάθηκαν με τη δράση τους ευνοϊκοί στο χιτλερισμό.

Όμως οι μαρξιστές - λενινιστές, οι μαθητές του Λένιν, του Στάλιν και του Μάο Τσε Τούγκ ξέραν πάντα να καταλαβαίνουν τους Χίτλερ και να τους αντιστάθηκαν. Αυτό έπειδή έκφραζαν τις πραγματικές διαθέσεις, την αντίληψη και τη δύναμη αντίστασης των δισεκατομμυρίων των λαών της γης, που πάντα θα λωιάνουν τα καινούργια τέρατα μέχρι που κανένα πια να μην μπορεί να γεννηθεί μέχρι το σοσιαλισμό και τον παγκόσμιο κομμουνισμό.

ΤΕΛΟΣ

ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΑΣΥΛΙΑ

Συνελλήφθηκαν από την αστυνομία -μαθαίνουμε από τον αστικό τύπο- πέντε αλλοδαποί, γιατί πηδούσαν στην μαρτίνα αγορά, εισήχθησαν στο τελικό μπάσκετ, ανάμεσα στην Ελλάδα και στη Ρωσία.

Απ' αυτούς, οι 2 ήταν Ρώσοι, ένας Γιουγκοσλάβος, ένας Φιλανδός και ένας Γάλλος.

Δικαστηκαν λοιπόν και καταδικάστηκαν οι τρεις, ο Γάλλος, ο Γιουγκοσλάβος και ο Φιλανδός.

Οι Ρώσοι τι έγιναν; Αυτοί έχουν πραγματική ασυλία στη χώρα μας.

Όπως μάθαμε από τον τύπο, ύστερα από «συνεννόηση με υψηλά ιστάμενα πρόσωπα» της ρώσικης Πρεσβείας, δεν ισχύει γι' αυτούς ο νόμος για αυτόφορο. Αφού λοιπόν τους ορίστηκε ταχτική δικαιοσύνη για κάποια μέρα του Οχτώβρη, οι μαυραγορίτες αναχώρησαν για την Ρωσία, για να δείξουν, πως οι δηλώσεις του Παπανδρέου περί κατάργησης της ασυλίας... δεν ισχύουν για τους...

Ο ΗΡΩΪΚΟΣ ΑΓΩΝΑΣ ΤΟΥ ΚΟΡΕΑΤΙΚΟΥ ΛΑΟΥ

Με εξεγέρσεις και διαδηλώσεις πρωτοφανείς σε έκταση, ένταση και πάλμο, αντιμετωπίζει ο νοτιοκορεατικός λαός την αμερικανοδύση φασιστική κυβέρνηση του Τσουν Ντου Χουάν και τις προσπάθειες για διαίωξη του καθεστώτος του, μέσα από επιδοτούμενους διαδόχους.

Σε πολλές πόλεις οι αστυνομικές δυνάμεις κλιμακώνουν τις επιθέσεις τους για να καταπνίξουν τις μεγάλες φοιτητικές κινητοποιήσεις, μα το μόνο που καταφέρνουν είναι να προκαλούν τη συσπείρωση πλατιών λαϊκών μαζών ενάντια τους, που με το θάρρος τους γελοιοποιούν το στρατιωτικό καθεστώς.

Οι εμπνευστές του πραξικοπήματος του 1979 που έφερε στην εξουσία τον Τσουν Ντου Χουάν και το συνεργάτη και πολύτιμο βοηθό του Ρό Τάε Βού, στήριξαν τις ελπίδες τους στις πλάτες του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού για την ισχυροποίησή τους και έκαναν ότι μπορούσαν για την γρήγορη οικονομική ανάπτυξη της Νότιας Κορέας. Μ' αυτό τον τρόπο νόμισαν ότι θα πετύχαιναν να εξοντώσουν όλες τις αντιδράσεις ενάντια στο φασιστικό καθεστώς και ότι θα εγκαθίδρυναν μια αυτοκρατορία μεγάλης διάρκειας.

Όμως το μέλλον ποτέ δεν μοιάζει με το παρελθόν.

Παρ' όλη την απότομη οικονομική ανάπτυξη της χώρας, που ανάδειξε τη Ν. Κορέα σε σημαντική παγκόσμια αγορά πολλών καταναλωτικών αγαθών, σε βάρος του εργαζόμενου λαού, δεν στάθηκε ικανή να φρενάρει τους αγώνες για ανεξαρτησία, δημοκρατία, ενάντια στο ξενοκίνητο φασιστικό καθεστώς που καταπιέζει βαθιά το λαό.

Αλλωστε αυτή η οικονομική ανάπτυξη είναι φανερό ότι δεν έχει βαθιές ρίζες όταν το μεγαλύτερό της ατού είναι τα χαμηλά μεροκάματα για το λαό, τόσο χαμηλά που ίσως και να πλησιάζουν το παγκόσμιο ρεκόρ.

Αυτοί οι αγώνες που ξεκίνησαν από φοιτητικές διαδηλώσεις σήμερα έχουν πάρει μεγάλες διαστάσεις, εξασφαλίζοντας την συμμετοχή πλατιών λαϊκών στρωμάτων, νοικοκυρών, κληρικών και καλογοιάν, αλλά και τμημάτων της μεσαίας αστικής τάξης π.χ. επιχειρηματιών, που δημιουργούν έτσι ένα μέτωπο πλατιά αντιφασιστικό με ξεκάθαρο αντιαμερικάνικο προσανατολισμό.

Κυριαρχούν συνθήματα όπως: «Ξεσηκωθείτε», «Δημοκρατία Τώρα», «Λαϊκή Εξουσία», «Κάτω η στρατιωτική δικτατορία», «Γιατί κλέβετε, πηγαίνετε σπίτι σας».

Διαδηλώσεις γίνονται σε πολλές πόλεις στη Σεούλ. Πουσιάν, Τσουντζού, κ.λπ. Μέχρι τώρα έχουν συλλεφθεί πάνω από (8.000) άτομα. Στους δρόμους καθημερινά διαδραματίζονται επεισόδια σκληρής και ανελέητης βίας ενάντια στο λαό, όμως η θάρραση του λαού είναι άμεση, θορυβώδης και περήφανη. Όλοι βλέπουμε στην τηλεόραση ότι ο λαός μπροστά στην άγρια τρομο-

κρατία, δεν φοβάται, δεν το βάζει στα πόδια, δεν κάνει κλεφτοπόλεμα. Χτυπιέται στήθος με στήθος με την χούντα και δεν υποφέρει με τίποτα.

Στο Πανεπιστήμιο Γιουσέι της Σεούλ, οι φοιτητές σφάπλισαν 50 αστυνομικούς, που τους παρακαλούσαν να τους ληπθώσουν, και στην Τσουντζού έκαναν επίδρομη σε τρία αστυνομικά τμήματα απ' τα οποία τα 2 τα κατέλαβαν.

Είναι φανερό ότι ο έλεγχος της κατάστασης έχει ξεφύγει απ' τα χέρια των δικτατόρων, πράγμα που έχει βάλει σε μεγάλη ανησυχία τους Αμερικάνους.

Για άλλη μια φορά μετά την εξέγερση στις Φιλιππίνες, αυτή η υπερδύναμη θέλοντας να κερτήσει ότι μπορεί από τις χώρες που μέχρι τώρα εξαρτούσε, προβάλλει την γραμμή της ειρηνικής διεύθεσης της κρίσης, πιέζοντας σ' αυτή την κατεύθυνση την κυβέρνηση της Σεούλ, αλλά και την αντιπολίτευση. Προς το παρόν όμως δεν έχει βρεθεί κάποια φόρμουλα συνεννόησης.

Υπάρχει άλλο ένα ακόμα ισχυρό επιχείρημα υπέρ των Αμερικάνων. Οι Ολυμπιακοί Αγώνες του '88.

Η σημερινή αναταραχή, δεν είναι καθόλου την πραγματοποίησή τους. Ο Νοτιοκορεατικός λαός όμως ενεργεί πολύ σωστά όταν δίνει την προτεραιότητα στα ζητήματα της δικής του επιβίωσης και δεν υποχωρεί μέχρι να λυθούν.

Τα αιτήματα της αντιπολίτευσης περιορίζονται σε μέτρα εκδημοκρατισμού και δεν αναφέρονται στο πέσιμο της χούντας. Μάλιστα ένας ηγέτης της ο Κιμ Ντάε Γιούνγκ δήλωσε ότι: «Μερικοί αντιπάλοι του καθεστώτος πήγαν πολύ μακριά».

Με την άφιξη όμως του Αμερικάνου υποπυργού εξωτερικών στην Σεούλ και τη συνάντησή του Τσουν Ντου Χουάν με έναν ηγέτη της αντιπολίτευσης τον Κιμ Γιούνγκ Σαμ, στο πανεπιστήμιο Γιουσέι της Σεούλ συγκεντρώθηκαν 20.000 φοιτητές με στόχο τον συντονισμό των προσπαθειών για την ανατροπή του Τσουν και της κυβέρνησής του.

Είγωνα θα πρέπει να κοπάσουν πολύ ο Ρήγκαν, ο Τσουν με τα τσιράκια του και οι «αγέτες» της αντιπολίτευσης για να πνίσουν τα συνθήματα: «Λαϊκή Επανάσταση», «Πιέστε τη στρατιωτική δικτατορία με επανάσταση».

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

Αγαπητοί αναγνώστες της «Νέας Ανατολής». Με το επόμενο φύλλο της εφημερίδας μας κλείνουν δύο χρόνια από την έκδοσή της. Την προσφορά της στο επίπεδο της διάδοσης της ιδεολογικής και πολιτικής γραμμής της οργάνωσης μας, καθώς και την ποιότητα των άρθρων της εναποθέτουμε στους αναγνώστες της να εκτιμήσουν. Εδώ θα θέλαμε μόνο να συγκεντρώσουμε την προσοχή σας στο παρακάτω ζήτημα.

Αυτή η εφημερίδα ακριβώς επειδή είναι το πιο σημαντικό πολιτικό εργαλείο της οργάνωσης, εκδίδεται με ένα τρόπο που υποτάσσει το οικονομικό σκέλος της έκδοσής της στην πολιτική σκοπιμότητα.

Έτσι τα έσοδα από την πώλησή της είναι πολλές φορές λιγότερα από τα έξοδά της. Αυτός είναι ο λόγος που η έκδοσή της απορροφάει το μεγαλύτερο μέρος των εισφορών των συντρόφων και των φίλων της ΟΑΚΚΕ.

Στη βάση αυτής της προτεραιότητας που δίνουμε στη διάδοση της πολιτικής γραμμής της ΟΑΚΚΕ, αποστέλλουμε ταχτικά την εφημερίδα και σε αναγνώστες από τους οποίους δεν απαιτήσαμε προηγούμενα καταβολή συνδρομής, όπως είναι οι παλιόι αναγνώστες της «Ενότητας» πριν τη διάσπαση, αλλά και καινούργιοι αναγνώστες, ακόμα και διαφορετικοί πολιτικοί αντιλήψεων, τους οποίους θέλουμε να ενημερώσουμε.

Εμείς έτσι κι' αλλιώς θα συνεχίσουμε αυτές τις αποστολές. Όμως κάνουμε μια έκκληση σ' αυτούς τους αναγνώστες να ενισχύσουν την έκδοσή της εφημερίδας, και στους συνδρομητές να ανανεώσουν την συνδρομή τους.

Θυμίζουμε ότι οι συνδρομές είναι οι εξής: 500 δραχμές και οι χρονιατικές 1000 δραχμές και στέλνονται στη διεύθυνση, Διονύσιος Βόγλης: Βερανζέρου 55 - 10437 Αθήνα.

ΕΚΛΟΓΕΣ ΣΕ ΑΓΓΛΙΑ - ΙΤΑΛΙΑ

Ήττα του σοσιαλϊμπεριαλισμού

αλλά και συνέχιση της αντεργατικής πολιτικής της αστικής τάξης

Τελευταία έγιναν βουλευτικές εκλογές σε δύο ευρωπαϊκές χώρες: την Αγγλία και την Ιταλία. Ο χαρακτήρας αυτών των εκλογών δεν σηκώνει αμφισβητήσεις: αυτές δεν μπορούν παρά να εκφράσουν μια γενική κατάσταση της αστικής τάξης και των λαών προς συγκεκριμένες πολιτικές κατευθύνσεις. Πρώτα καθώς ο λαός βρίσκεται στη διασπαστή θέση να διαλέξει μεταξύ αστικών κομμάτων, η ολοκληρωμένη θέλησή του δεν μπορεί να εκφραστεί με αυτό τον τρόπο. Παρ' όλα αυτά τα αποτελέσματα αυτών των εκλογών

Μα, ας δούμε πιο συγκεκριμένα τι έγινε στις δύο χώρες. Κατ' αρχήν στην Αγγλία και οι Συντηρητικοί και οι «Εργατικοί» μειώσανε τα ποσοστά τους και τις έδρες τους στην ίδια αναλογία έτσι ώστε ουσιαστικά παρέμεινε αναλλοίωτη η προηγούμενη κατάσταση πράγμα που επιτρέπει στη Θάτσερ να διαμρφώσει αυτοδύναμη κυβέρνηση.

Είναι αξιοσημείωτο ότι η Θάτσερ και το κόμμα της κερδίζει εκλογές για τρίτη συνεχής φορά γεγονός που είχε ξανα συμβεί μόνο στο κόμμα του Λίβερπουλ πριν από 61 χρόνια. Η ερώτηση στην οποία πρέπει να απαντηθούν είναι λοιπόν σε τι οφείλεται αυτή η σταθερή και μακροχρόνια υπεροχή των Συντηρητικών.

Αυτές οι εκλογές γίνονται μετά από την απόφαση που πήρανε οι εφτά χώρες της Ευρωπαϊκής Ένωσης να πουνε ένα ξεκάθαρο «όχι» σε οποιαδήποτε τάση για αποικιοκρατική της Ευρώπης. Οι χώρες αυτές είναι η Αγγλία, η Γερμανία, η Ιταλία, η Ολλανδία, το Βέλγιο και το Λουξεμβούργο που υποστηρίζουν ότι η αμείντα της Ευρώπης πρέπει να στηριχτεί στην πυρηνική απότρωση και στη στρατηγική της ειρήνης ανταπόδοσης.

Παράλληλα η Μόσχα αναμείχθηκε πρώτη στις εκλογές στην Αγγλία διακηρύσσοντας μέσω του Ντέιν Χόλι, ηγετικού στελέχους των εργατικών ότι «προσέχεται για μια νίκη του κομμουνισμού».

Πράγματι οι δύο «ακρογωνιαίους λίθους» της εκλογικής εκστρατείας των εργατικών ήταν: 1) η διάλυση του βρετανικού πυρηνικού οπλοστάσιου και το διάδοξο των αμερικανικών πυρηνικών οπλων «μετά από συνεννόηση» με τη Ουάσινγκτον. 2) η δημιουργία ενός εκδοτικού θέσεων της νέας εργασίας μέσα στα πρώτα χρόνια της

υπείας της νέας κυβέρνησης των Εργατικών.

Κοινή είναι η διαπίστωση πως οι «Εργατικοί» δεν μπόρεσαν να κερδίσουν περισσότερες έδρες από τους Συντηρητικούς επειδή βρήκαν την αντίθεση μεγάλου μέρους του πληθυσμού με την αντιπυρηνική τους πολιτική.

Η πολιτική της Συμμαχίας στο ίδιο αυτό ζήτημα ήταν σε πολλά σημεία εντελώς ασάφης. Στην ερώτηση, να ή όχι στη πυρηνική ενέργεια και στα πυρηνικά οπλα στη Βρετανία, οι Σοσιαλδημοκράτες απαντούσαν «ναι» και οι φιλελεύθεροι «όχι». Φαίνεται λοιπόν πως η στάση των κομμάτων απέναντι στο θέμα της Ευρωπαϊκής αμείνας επηρέαζε τον πιο σημαντικό ρόλο στα αποτελέσματα αυτών των εκλογών.

Το νέο στοιχείο που προέκυψε από τις δημοσκοπήσεις είναι ότι όχι μόνον οι περισσότεροι από τους ψηφοφόρους που πήρε η Θάτσερ προέρχονται από τους εργαζόμενους αλλά ότι η μεγάλη πλειοψηφία των νέων εκλογέων και των νεαρών σε ηλικία ψηφοφόρων ψηφίσαν Συντηρητικούς.

Αν υπολογίσουμε το ψήφο ποσοστό ανεργίας που τριπλασιάστηκε σε 8 χρόνια και έφτασε το 14%, την δύσκολη κατάσταση που παρουσιάζεται ιδιαίτερα στο βιομηχανικό Βορρά με αρκετές βαριές βιομηχανίες (ανεργία) και τα κεραιόφρα κλειστά, τη μείωση των κοινωνικών δαπανών, την αντεργατική πολιτική των συντηρητικών (φτάνει να θυμηθούμε την εξουθένωση των αντιστασιακών μετά από τη δωδεκαμηνη απεργία τους), θα βεβαιώσουμε πως η εργατική τάξη και ο λαός της Βρετανίας δεν υποστηρίζει την Θάτσερ για την αντεργατική της πολιτική όπως και παράλληλα δεν υποστηρίζουν στην ουσία

δεν πρέπει να μας αφήσουν αδιάφορους.

Και αυτό γιατί οι πολιτικές εξελίξεις στις διάφορες χώρες και ιδιαίτερα στην Ευρώπη μας διαφορίζουν όχι μόνο για τις αντιθέσεις, μέσα στα πλαίσια αυτών των αστικών τάσεων πάνω σε κατεβασμένες της εσωτερικής τους και εξωτερικής τους πολιτικές αλλά γιατί αποκτανε μια γενικότερη σημασία και γιατί διαφοροποιείται έτσι με το χτύπημα των αντιπάλων της η ζοφιστήθηκαν πήρανε 13 έδρες.

Ο μεγάλος πτηνέμενος αυτών των εκλογών λοιπόν είναι το «Κ-ΚΙ». Το «Κ-ΚΙ» από το 1946 όταν πήρε το 18,9% μέχρι το 34,4% που πήρε στο 1976 ανέβαινε συνέχεια, αλλά από το 1979 όταν έχασε 3 πόντους, άρχισε μια συνεχής πτώση. Μόνο στις ευρωεκλογές του 84 λόγω της συγκίνησης που ακολούθησε το θάνατο του Μπερλίνγκοφ ανέβηκε το ποσοστό του. Σ' αυτές τις εκλογές όμως έπεσε στο χαμηλότερο του επίπεδο εδώ και 20 χρόνια. Αν υπολογίσουμε ότι το ΡDUP ανώθηκε με το «Κ-ΚΙ» μπορούμε να πούμε ότι στα τελευταία 11 χρόνια από το κόμμα έχασε παραπάνω από το 9% των ψήφων του.

Είναι γνωστό ότι σε εργατικά κέντρα στη περιφέρεια μεγάλων πόλεων, στα μεγάλα εργοστάσια όπως η Lancia, η Michelin, η Pirelli, η Ceat και η Fiat, οι περισσότεροι απεργητές του «Κ-ΚΙ» πήρανε στο Σοσιαλιστικό Κόμμα του Κράξι ενώ μέσα στις μεγάλες πόλεις πήρανε στους Πράσινους και τους Ριζοσπαστικούς. Η νεολαία δεν ψηφίζει πια το «Κ-ΚΙ» Η ίδια η «Υψηλή» επισημο όργανο αυτού του κόμματος έγραψε ότι μόνο το 7% των νέων τους ψηφίσει.

Αντίθετα μπορούμε να πούμε ότι ο μεγάλος νικητής των ιταλικών εκλογών είναι ο Κράξι. Το 14,3% που πήρανε οι Σοσιαλιστές (αύξηση κατά 2,2%) είναι το υψηλότερο που πέτυχαν στις τελευταίες δεκαεκαετίες ανεμνηστικές και ενισχύει την απαιτησή τους για ένα ισχυρότερο ρόλο στη νέα κυβέρνηση συνταξιοδότησης.

Βασικό σύνθημα της κυβέρνησης Κράξι αποτέλεσε το δόγμα: για την οικονομική κρίση εστιάζεται το υψηλό κόστος εργασίας. Απορρίπτει αυτό το δόγμα ήταν και το δημοψήφισμα για την κατάργηση της

αντιμετώπιζον την απειλή της απελάσεως.

Η φιλο - ΡΚΚ στάση της αστυνομίας ήρθε να καλυφθεί από τις δηλώσεις του υπουργού Δροσογιάννη ο οποίος προσπαθώντας να εξηγήσει τα επεισόδια «μηνσε» την ανεξαρτησία των Κοιρδιτών και τους δολοφόνους του Ρ.Κ.Κ. Αξίζει να παραθέσουμε το απόσπασμα των δηλώσεών του:

«Στο στρατόπεδο πολιτικών προσφύγων του Λαίριου υπάρχουν 280 Τούρκοι, οι οποίοι ανήκουν σε 30 διαφορετικές πολιτικές ομάδες. Από αυτές, οι πλέον ισχυρές είναι οι δύο, που αποτελούνται από 80 περίπου πρόσφυγες. Στην μια ομάδα ανήκουν οι Κοιρδιδοί αυτονομιστές, αυτοί δηλαδή που θέλουν την ανεξαρτησία του Κοιρδισταν και στην δεύτερη ανήκουν οι Παρτιζάνοι, καθαρόαιμοι Τούρκοι και κάποιιοι Κοιρδοί που στρέφονται μόνο εναντίον του καθεστώτος του Εβρέν και δεν ενδιαφέρονται για την αυτονομία του Κοιρδισταν». Και να συνεχίσει δείχνοντας την... αγονία του για την γεία των δολοφόνων του ΡΚΚ λέγοντας: «Εμείς λάβαμε ήδη μέτρα για να αποτραπεί παρομοια επεισόδια. Βασικότερο των μέτρων αυτών είναι ο διαχωρισμός των 30 Κοιρδιδοί αυτονομιστών από τους υπόλοιπους γιατί οι τελευταίοι είναι περισσότεροι και θα... μπορούσαν να πνέξουν με τα χερια τους τους πρόσφυγες, μια και οι μαν και οι δε στερούνται τώρα όπλων».

Με μια τέτοια δήλωση ο Δροσογιάννης φαίνεται έτοιμος να επιστρέψει τα μαχαίρια στο ΡΚΚ μιας και κινδυνεύουν να τους πνέξουν οι πολιτικοί πρόσφυγες! Όμως το ζήτημα είναι σοβαρό και έχει να κά-

κη ανάγκη για την εργατική τάξη κάθε χώρας της ανοικοδόμησης του κομμουνισμού της.

Παρά τις διαφορές που διαπιστώνονται όταν προσπαθούμε να αναλύσουμε τα αποτελέσματα αυτών των εκλογών στις δύο χώρες, είναι γεγονός ότι υπάρχει ένας κοινός παρονομαστής: η λεγόμενη «αριστερά», οι Εργατικοί και το «Κ-ΚΙ» έχασαν αντίστοιχα απέναντι στους Συντηρητικούς και τα άλλα πέντε κομμάτια της τελευταίας ιταλικής κυβέρνησης.

ΑΤΑ πριν δύο χρόνια περίπου.

Σ' αυτό ακολούθησαν σειρά μέτρων που καταπατούσαν κατακτημένα δικαιώματα των εργαζομένων. Έτσι ενώ έπεσε σημαντικά η δύναμη των εργαζομένων, αυξήθηκε η εντατικοποίηση της παραγωγής, κατασφάλιση και σίμωση εργασίας, ειδικά ανάμεσα στη νεολαία το πρόβλημα της ανεργίας διογκώνεται από χρόνο σε χρόνο (1984 - 48,4%, ανεργία νέου, 1985 - 49,8%, 1986 - 50,5%).

Από την άλλη το «Κ-ΚΙ» δεν υποστηρίζει αλλά αντίθετα ξεσηκώνει τα αιτήματα των εργαζομένων.

Και στη περίπτωση του δημοψηφισματος πάνω στη σύμβαση των μεταλλεργατών και στη συνέχεια στην ίδια την διεκδίκηση της νέας συλλογικής σύμβασης φάνηκε η ανοιχτή αντίθεση και διαφωνία των εργατών σε σχέση με προτάσεις και στο τρόπο που προωθήθηκαν τα αιτήματα απ' το «Κ-ΚΙ» μέσα στο συνδικάτο. Δέχτηκε πολύ μικρές αυξήσεις μετά από την ίδια καθήρεση της μειωμένης ΑΤΑ που δίνεται κάθε βήμας. Επίσης αυτές οι αυξήσεις δεν είναι ίδιες για όλους τους εργατες αλλά σχετίζονται με το επαγγελματι χωρίς να τα ακόμα περισσότερο. Η αντεργατική πολιτική όμως του «Κ-ΚΙ» συνδέεται με το γεγονός ότι υποστηρίζει ουσιαστικά τις επιλογές της σοσιαλϊμπεριαλιστικής Ρωσίας γενικότερα και ιδιαίτερα σε ζητήματα αμείνας της Ευρώπης και της Ιταλίας, ειδικότερα. Έτσι η θέση του «Κ-ΚΙ» για το δημοψήφισμα στο θέμα των πυρηνικών οπλων υποστηρίζει οι-

σιαστικά τις ρωσικές προτάσεις για την αποπυρηνικοποίηση της Ιταλίας. Με το κατέβασμα στις εκλογές του Γ. Ρόσι, συμβούλου των πιο μεγάλων βιομηχανικών συγκροτημάτων, το «Κ-ΚΙ» προσπάθησε επίσης να κερδίσει τους μικρομεσαίους βιομηχανούς με τη πρόταση από τη μεριά του ενός νόμου «αντιμονοπωλίου».

Έτσι ενώ η αστική τάξη δεν εμπιστεύεται το «Κ-ΚΙ» ιδιαίτερα για το ζήτημα της αμείνας από την άλλη η εργατική τάξη καθ' ο λώος το έχουν σε μεγάλο βαθμό απορρίψει, σαν ρεβιζιονιστικό και αντεργατικό κόμμα. Υπάρχει επίσης μια αντίθεση ως προς το θέμα της αποπυρηνικοποίησης της Ιταλίας και μέσα στην Ιταλική εργατική τάξη ενώ μερικά μικροαστικά στρώματα στραφώκανε προς τους Πράσινους σαν αντιρεβιζιονιστική τάση αλλά πίσω στην ίδια ουσιαστικά θέση του «Κ-ΚΙ» ως προς το θέμα της «άμυνας». Είναι γεγονός επίσης πως το φαινόμενο του «Ευροκομμουνισμού» που είναι συνδεδεμένο με τη θέση εκείνη στην οποία η Ρωσία με την παλιννόρθωση μετά το 56 ήταν απλό μια καπιταλιστική χώρα ενώ αργότερα αναπτύχθηκε σε σοσιαλϊμπεριαλιστική χώρα, δεν μπορεί πια να έχει επιτυχία ακόμα και μέσα στη αστική τάξη χωρών όπως η Ιταλία. Είναι γεγονός εξ άλλους πως μέσα στο «Κ-ΚΙ» στα τελευταία χρόνια η κυρία τάση είναι εκείνη του Νάττα που προωθεί την «ενάλιακτική αριστερή πρόταση» και υποστηρίζει την αποπυρηνικοποίηση σε σχέση με τη θέση του Ναπολιτανο που θα έλεγε κανείς ότι είναι αυτοί που θέλανε πιο μεγάλη διαφοροποίηση από τις προτάσεις του Γκορμπατσώφ και την χρησιμοποίηση της πυρηνικής ενέργειας στην Ιταλία.

ΕΝΟΠΛΗ ΠΡΟΒΟΚΑΤΣΙΑ ΤΟΥ ΡΚΚ ΣΤΟ ΛΑΥΡΙΟ

Κάλυψη από τον Δροσογιάννη και την αστυνομία

Άγρια επεισόδια με ξυλοδαρμούς και μαχαίρισμα, προκάλεσαν μέλη του ΡΚΚ (Εργατικό Κόμμα Κοιρδισταν) στο στρατόπεδο των Τούρκων πολιτικών προσφύγων στο Λαίριο.

Το ΡΚΚ είναι μια δολοφονική κοιρδική οργάνωση, που επανειλημμένα έχει καταγγείλει σαν τέτοια, τόσο για την δράση της στην ίδια την Τουρκία, όσο και στην Ευρώπη.

Για τον πολιτικό χαρακτήρα αυτού του κόμματος, θα αναφερθούμε σε ένα απόσπασμα μέσα στο πρόγραμμα του για να δείξουμε τον φιλορρωσικό προσανατολισμό του. Στο κεφάλαιο με τίτλο Η ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ γράφουν: «Θα απαριθμήσουμε τα κύρια χαρακτηριστικά της σημερινής Παγκόσμιας κατάστασης επηρεασμένης από το αποτέλεσμα όλων αυτών των εξελίξεων ως εξής: α) Η σοσιαλιστική ανοικοδόμηση, που αναπτύσσεται στη βάση του πρόσφατου Οκτωβριανού Επαναστάσεως, είναι στην εξουσία στο ένα τρίτο του κόσμου. Παρόλο που σήμερα μπορεί να μην υπάρχει πλήρης ενότητα στις σοσιαλιστικές χώρες, αλλά και μόνο η ύπαρξη αυτών των χωρών, συνιστά μια αποφασιστική δύναμη στο ν' αλλάξουμε τον κόσμο μέσα από την επανάσταση».

Και παρακάτω όταν αναφέρονται στα εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα γράφουν: «Οι απόψεις εκείνες που θεωρούν τον αγώνα αυτών των χωρών, οι οποίες αντικειμενικά είναι ένα τμήμα της προλεταριακής επανάστασης, σαν μια ανεξάρτητη και θεμελιώδη δύναμη κάτω από το όνομα του «τρίτου κόσμου» είναι αντι-ζενιστικές».

Είναι χαρακτηριστικό πως την ίδια μέρα των επεισοδίων στο Λαίριο, σύμφωνα με πληροφορίες του τύπου, ένοπλοι του ΡΚΚ έσφαξαν 31 κατοίκους του χωριού Πινάρσικ στην Νοτιοανατολική Τουρκία, ανάμεσα στους οποίους ήταν και 16 παιδιά. **ΤΑ ΕΠΕΙΣΟΔΙΑ ΣΤΟ ΛΑΥΡΙΟ**

Τα επεισόδια άρχισαν όταν μέλη του ΡΚΚ προσπάθησαν να θέσουν στον έλεγχό τους το στρατόπεδο, χτυπώντας και καταλαμβάνοντας το δωμάτιο 4 τούρκων μελών της οργάνωσης «H A L K I N KURTULUSU».

Σ' αυτήν τους την ενέργεια αντέδρασαν όλοι οι άλλοι πρόσφυγες, με αποτέλεσμα οι Κοιρδοί του ΡΚΚ να κρατήσουν γυναικείες ομάδες και να μαχαίρουν τον Μπεντρί δημοσιογράφο της «Κοιρδισταν Πρες» και εκπροσωπού στην Ελλάδα της οργάνωσης «Ριζοκρί», που νοσηλεύεται στον Ειναγέλιο, όταν ο Μπεντρί προσπάθησε να ελευθερώσει την γυναίκα του που την κρατούσαν ομηρώ.

Χαρακτηριστική είναι η στάση της αστυνομίας, που σύμφωνα με δήλωση κοινής επιτροπής των πολιτικών προσφύγων, δεν παρουσιάστηκε κατά την διάρκεια των συμβόλων του Σαββατοκινηριακού, παρά μόνο μετά την αποχώρηση των Κοιρδιδοί του Ρ.Κ.Κ.

Και η παρουσία της ήταν να ξελοκοπήσει άγρια τους πολιτικούς πρόσφυγες να παραβιάσει κάθε έννοια ασύλων κάνοντας εξουχιστικές έρευνες σε όλα τα δωμάτια των προσφύγων και να συλλαβεί 4 πολιτικούς πρόσφυγες, που οδηγούνται σε δική με βαρέως κατηγορίες και

αντιμετώπιζον την απειλή της απελάσεως.

Η φιλο - ΡΚΚ στάση της αστυνομίας ήρθε να καλυφθεί από τις δηλώσεις του υπουργού Δροσογιάννη ο οποίος προσπαθώντας να εξηγήσει τα επεισόδια «μηνσε» την ανεξαρτησία των Κοιρδιτών και τους δολοφόνους του Ρ.Κ.Κ. Αξίζει να παραθέσουμε το απόσπασμα των δηλώσεών του:

«Στο στρατόπεδο πολιτικών προσφύγων του Λαίριου υπάρχουν 280 Τούρκοι, οι οποίοι ανήκουν σε 30 διαφορετικές πολιτικές ομάδες. Από αυτές, οι πλέον ισχυρές είναι οι δύο, που αποτελούνται από 80 περίπου πρόσφυγες. Στην μια ομάδα ανήκουν οι Κοιρδιδοί αυτονομιστές, αυτοί δηλαδή που θέλουν την ανεξαρτησία του Κοιρδισταν και στην δεύτερη ανήκουν οι Παρτιζάνοι, καθαρόαιμοι Τούρκοι και κάποιιοι Κοιρδοί που στρέφονται μόνο εναντίον του καθεστώτος του Εβρέν και δεν ενδιαφέρονται για την αυτονομία του Κοιρδισταν». Και να συνεχίσει δείχνοντας την... αγονία του για την γεία των δολοφόνων του ΡΚΚ λέγοντας: «Εμείς λάβαμε ήδη μέτρα για να αποτραπεί παρομοια επεισόδια. Βασικότερο των μέτρων αυτών είναι ο διαχωρισμός των 30 Κοιρδιδοί αυτονομιστών από τους υπόλοιπους γιατί οι τελευταίοι είναι περισσότεροι και θα... μπορούσαν να πνέξουν με τα χερια τους τους πρόσφυγες, μια και οι μαν και οι δε στερούνται τώρα όπλων».

Με μια τέτοια δήλωση ο Δροσογιάννης φαίνεται έτοιμος να επιστρέψει τα μαχαίρια στο ΡΚΚ μιας και κινδυνεύουν να τους πνέξουν οι πολιτικοί πρόσφυγες! Όμως το ζήτημα είναι σοβαρό και έχει να κά-

νει με την πολιτική που ακολουθεί ο Παπαδόπουλος. Μια πολιτική που κάνει ότι μπορεί για να εκμεταλλευτεί τις αντιθέσεις των μειονετητών (Κοιρδοί, Αρμένιοι) εναντίον στο Τουρκικό κράτος. Αυτή την πολιτική έρχεται να υπηρετήσει με τις δηλώσεις του και την στάση της αστυνομίας, ο τυφλωμένος από αντιτορκετικό σφωβισμό Δροσογιάννης. Αυτή η πολιτική είναι που κάνει τη χώρα μας βάση κοιρδικών και αρμενικών Οργανώσεων ενάντια στο Τουρκικό κράτος. Και αυτό είναι ένα άλλο ζήτημα από την πλήρη υποστήριξη των αντιφασιστών αγωνιστών που κινηγημένοι από την φασιστική βία του Εβρέν περνούν στην χώρα μας.

Αυτό είναι ένα σοβαρό ζήτημα αλληλεγγύης ανάμεσα στους διψήλιους που γνώρισαν πολύ καλά το τι σημαίνει φασισμός και τη σημασία που έχει η με κάθε τρόπο εκφρασής της αντιφασιστικής αλληλεγγύης σε τέτοιες στιγμές.

Και σ' αυτό το ζήτημα η κυβέρνηση του Παπαδόπουλου δεν έχει δώσει καλές εξετάσεις. Αντίθετα έχει επιδοήσει την έκφραση αυτής της αλληλεγγύης με τις απελάσεις Τούρκων αγωνιστών και τις άλλες συνθήκες ζωής των προσφύγων στο γκέτο του Λαίριου.

Είναι σαφές πως η κυβέρνηση θα προσπαθήσει να χρησιμοποιήσει τα επεισόδια για να πάρσει σε επιθεση απέναντι στους Τούρκους υγιονιστές πολιτικούς πρόσφυγες. Και το κλίμα για κάτι τέτοιο οπισθίγει όλος ο αστικός τύπος, που αυτές τις μέρες πρόβαλε τον ρατσισμό μιας μικρής μερίδας «αγαναχτισμένων» κατοίκων του Λαίριου,

που μιλούσαν ανώνυμα για κλεψίες και βιαιοπραγίες που τάχα γίνονται από τους πρόσφυγες και τους κάλυψαν τη ζωή ανυπόφορη. Είναι χαρακτηριστικό το παρακάτω απόσπασμα από τον ΕΛΕΥΘΕΡΟ ΤΥΠΟ, που έχει τον τίτλο «Αφήστε μας να μπούμε μέσα και να τους τσακίσουμε». Γράφει λοιπόν: «Εχουμε δεινοπαθήσει από τότε που πνάν στο Λαίριο. Δεν τολμάμε ούτε να κικλοφορησουμε. Μπαίνουν στα σπίτια μας και μας κλέβουν. Και τώρα τολμάνε να βιάσουν και όπλα... Κλέβουν και δολοφονούν ακόμα και σαν πικροκρεξίενων χωρών. Εδώ ιδιαίτερα στο Λαίριο δουλεύουν σε οικοδομές και μας παίρνουν τις δουλειές... Εχουμε κάνει υπομνήματα να φύγει το στρατόπεδο από εδώ για να αναξιούμε».

Στο ζήτημα της απομακρύνσης των στρατοπέδων από το Λαίριο συμφωνούνται σήμερα όλοι ο ρατσισμός της αντίδρασης. Γιατί αυτό το ζήτημα δεν μπαίνει για την ανακούφιση των ιδίων των προσφύγων από τις συνθήκες - γκέτο αυτοί του στρατοπέδου, αλλά για να γλυτώσουν οι κάτοικοι του Λαίριου από το «μεγαλύτερο κακό της πόλης».

Και σ' αυτό το μείρο μίσους είναι μέσα και ο Δήμαρχος του Λαίριου, Πόγκος και το μέτρο - ΚΚΕ.

Ο ψευτο - αριστερός δήμαρχος έτρεξε μετά τα επεισόδια να δηλώσει: «Εχουμε επανειλημμένα υποστηρίζει πως είναι ανάγκη να βρεθεί μια λύση. Τώρα όμως πρέπει να ηρημώσεν η κατάσταση. Σταδιακά όμως και δεν γίνεται διαφορετικά, πρέπει να απομακρυνθούν οι πρόσφυγες από αυτό τον τόπο».

Και το ψευτο - ΚΚΕ με ανακοίνωση της Αχτιδικής Επιτροπής

Καιρωτικής, αφού πουθενά δεν καταγγέλει την επίθεση του ΡΚΚ, αναφέρει: «Η κυβέρνηση και τα αρμόδια όργανα του ΟΗΕ στην Ελλάδα σε συνεργασία με τον όμο, τους μαρκεϊσ φορείς της πόλης και την αντιπροσωπεία των πολιτικών προσφύγων επιβάλλεται να μελετήσουν το συνολικό πρόβλημα λειτουργίας του στρατοπέδου και να προχωρήσουν στην άμεση λήψη των αναγκαίων μέτρων, ακόμα και στην απομάκρυνση του στρατοπέδου» (Ριζοσπάστης, 24 Ιούνη).

Γίνεται έτσι σαφές πως την προβοκάτσια του ΡΚΚ είναι έτοιμη, σε πλήρη ομοφωνία με τις άλλες δυνάμεις, να την εκμεταλλευτεί η κυβέρνηση για το χτύπημα των Τούρκων αγωνιστών πολιτικών προσφύγων. Χτύπημα που θα πρέπει με την συμπαράσταση του δημοκρατικού αντιφασιστά λαού μας να αποτραπεί. Ήδη δημοσιεύθηκε στα ΝΕΑ σχέδιο για την μεταφορά των στρατοπέδων σε περιοχή πολύ πιο μακριά από την Αθήνα, πράγμα που σημαίνει όχι μόνο την μεγάλη δυσκολία ανάπτυξης από τους Τούρκους αντιφασιστές ενός κινήματος συμπράξεως στον Τουρκικό λαό, αλλά ακόμα την οικονομική εξόντωση των ίδιων.

Από την άλλη μεριά δημοσιεύτηκε: «Πώς οι ελληνικές υπηρεσίες θα είναι αναστρέψιμες ως προς τις διαδικασίες που απαιτούνται για την χορήγηση πολιτικού ασύλου ή άδειας προσωρινής παραμονής στην χώρα, ιδιαίτερα σε όσους προέρχονται από την Τουρκία». (ΝΕΑ 24 Ιούνη).

Να λοιπόν που οδηγεί η ένοπλη προβοκάτσια των δολοφόνων του ΡΚΚ και η κλίση της από την κυβέρνηση